

**Başkanlık sistemi
arayışları
ve demokrasi**

>> 8

**Dora otel işçileri
adım adım
kazanım elde ediyor**

>> 6

**Özgecan davasında
emsal karar**

>> 13

**İnek bayramı
kutlandı**

>> 12

Mayıs 2016
Sayı 41

yenidünya

halk gazetesi

Kurucusu: **Mustafa Suphi** (1883-1921)

2.50 lira (KDV dahil)

www.yenidunyagazetesi.com

**Halk laikliğe
sahip çıkıyor**

Meclis başkanının laiklik ilkesini kaldırmaya yönelik çağrısı tüm ülkede tepkilerle karşılandı.

“Türkiye laiktir, laik kalacak!” sloganı sokaklarda, tribünlerde yankılandı.

Erdoğan- AKP hükümetinin, Türkiye'nin 150 yıllık demokrasi ve özgürlük tarihinde elde ettiği kazanımları yok etmeye dönük adımlarına karşı halk tavrını ortaya koymuş oldu.

>> 6

EKMEK, GÜL VE

HÜRRİYET GÜNLERİ İÇİN

Kılavuzu emperyalizm olanın başı beladan kurtulmaz

ABD'ye yaslanarak Yeni-Osmanlı hayalini gerçekleştirmeyi uman AKP, ülkeyi ateşe attı, Türkiye'yi yönetme

meşruiyetini yitirdi. Halk kendi kaderini kendi eline alıp ülkemizi bu ağır felaketten kurtaracak güce sahiptir.

Haydi ulusal kurtuluş hükümetini, birleşik demokratik halk hükümetini kurmaya!

>> 4

**Mülteciler
güvenli yaşam arıyor**

Emperyalizmin saldırılarından kaçarak kendi ülkesi dışında güvenli yaşam arayanların sayısı her geçen gün artıyor.

>> 10

ibrahim akseloğlu

Topyekûn saldırı

>> 7

aslı sicimoğlu

**10 Ekim 2015
Saat 10.04... ANKARA**

>> 13

hülya kortun

**Biz bunları
hak etmedik**

>> 3

> ISSN 1301-9031

Yargıtay Ergenekon davasını bozdu

Yargıtay 16. Ceza Dairesi AKP-Fethullah cemaatinin muhaliflere karşı açtığı kitlesel siyasi davaların en büyüğü olan Ergenekon davasının hükmünü usulden ve esastan bozdu.

Yargıtay 16. Ceza Dairesi Başkanı Eyüp Yeşil, 21 Nisan 2016'da yapılan duruşmada Özel Yetkili İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin verdiği mahkûmiyet kararlarının hukuka aykırı olduğunu açıkladı.

Usulsüzlükler

Davanın usulsüz dinlemelere, sahte dijital kanıtlara ve gizli tanıklara dayandığını, sanıkların savunma hakkının ihlal edildiğini, belli kişilerin hem sanık hem tanık hem gizli tanık olmasının hukuk kurallarına aykırı olduğunu, aralarında ilişki olmayan davaların birleştirilmesinin yanlış olduğunu, 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nin Yüce Divan'da yargılanması gereken bir kısım sanığı yetkisiz biçimde yargıladığını belirten karar, Ergenekon davasına bakan mahkemenin oluşumunun da hatalı olduğunu vurguladı.

Esasa ilişkin yanlışlar

Bozma kararına göre, 13. Ağır Ceza Mahkemesi Ergenekon adlı bir terör örgütünün varlığını kanıtlamadı, örgütün ne zaman kimlerle kurulduğunu açıklayamadı, sanıklar arasında hiyerarşik ilişki bulunduğu iddiasını temellendiremedi, teröre kanıt olarak gösterdiği Danıştay cinayetiyle Ergenekon sanıkları arasında bağ olduğunu ortaya koyamadı.

Siyasi davaların mantığı

Yargıtay 16. Dairesi, Ergenekon davasının hükmünü hukuki açıdan hakikaten paramparça etti. Ne var ki, dünya siyasi mücadeleler tarihi siyasi davaların hükmünün de siyasi olduğunu gösteriyor. Ergenekon davasına bakan Özel Yet-

kili Mahkeme'nin kararı hukuki değil, siyasiydi. Nitekim dönemin başbakanı olan Recep Tayyip Erdoğan "Ben bu davanın savcısıyım" demişti. Özel Yetkili Mahkeme'nin mahkûmiyet hükmü farklı bir siyasal güç dengesinin, Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin bozma kararı farklı bir siyasal güç dengesinin ürünüdür.

Değişen ortam

Soruşturması 12 Haziran 2007'de başlayan Ergenekon davasının görüldüğü dönemde AKP ile Fethullah cemaati arasında güçlü bir koalisyon vardı ve her ikisinin arkasında ABD-AB sağlamca duruyordu. Yargıtay'ın bozma kararının açıklandığı günümüzde ise AKP-Fethullah Cemaati koalisyonu çoktan bozulmuş, Ergenekon davası "orduya kumpas" ilan edilmiş, Erdoğan "Cemaat tarafından kandırıldık" demiş, Cemaat terör örgütü ilan edilmiş bulunuyor.

Emperyalist politika

Mayıs-Haziran 2013 Gezi ayaklanması sırasında AKP yönetiminin arkasında duran ABD ve AB, o günden bu yana Erdoğan-AKP yönetiminin artık Türkiye halkının bağımsız, demokratik,

laik, sosyal hukuk cumhuriyeti mücadelesini kontrol altında tutabilme yeteneği konusunda kuşkuya düşmüş bulunuyor. Bütünüyle AKP'nin değilse de Erdoğan'ın ardında artık sağlamca durmadıkları gibi, açık seçik kontrollü kaos politikası uyguluyorlar.

ABD ve AB, Erdoğansız bir AKP (örneğin Gül veya Davutoğlu liderliğinde bir AKP) ile Fethullah hareketi, PKK/HDP ve işbirlikçi liberaller arasında bir koalisyonu kendi emperyalist planları için daha elverişli buluyorlar. IŞİD ve PKK saldırılarını Türkiye'yi ve bölgeyi din-mezhep, etnik köken temelinde bölüp parçalamak, bölgeyi birbirlerini tüketen devletçiklere dönüştürmek için kullanıyorlar.

Erdoğan çizgisi

ABD ve AB'ye kendisini tek muhatap kabul ettirmeye çalışan, bu amaçla en kritik konularda onlara teslim olan Erdoğan ise, bir yandan da Ergenekon davasında içeriye attığı ve etkisizleştirdiği bir kısmı antiemperyalist, laik ve cumhuriyetçi; bir kısmı Amerikancı fakat laik cumhuriyetçi; bir kısmı Amerikancı, Türk-İslam Sentezçisi fakat ülkenin bütünlüğünden yana olan ve AKP'ye bütünüyle biat etmeyen güçlere göz kırıyor. Ulusal bütünlükten yana olduğunu vurguluyor, karşıtlarını emperyalist üst akla hizmet etmekle ve bölücülükle suçluyor. Fakat sultanlık-halifelik kırması bir başkanlık sistemi için vargüçüyle uğraşiyor.

Önümüzü görmek için

Yargıtay'ın Ergenekon davasının hükmünü bozması siyasi ve hukuki olarak kuşkusuz olumlu bir gelişmedir. Bu olumlu kararın hangi siyasi bağlam içinde alındığını bilmek; önümüzü görmek, ülkemizin ve bölgemizin geleceğini değerlendirmek açısından büyük önem taşıyor.

MİT TIR'ları davasında ceza

Cumhuriyet gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Can Dündar ile gazetenin Ankara Temsilcisi Erdem Gül, MİT TIR'ları haberi nedeniyle yargılandıkları davada hapse mahkûm edildiler.

14. Ağır Ceza Mahkemesi, İstanbul Çağlayan Adliyesi'nde 6 Mayıs 2016 günü görülen davanın karar duruşmasında, "devletin gizli kalması gereken bilgilerini temin edip yayınlamak" suçundan Can Dündar'a 5 yıl 10 ay, Erdem Gül'e 5 yıl hapis cezası verdi. Mahkeme Dündar ve Gül'ü "casusluk" ve hükümeti devirmeye teşebbüs" suçlarından beraat ettirdi.

Mahkeme kararı, Suriye'deki dinçi çetelere gizlice silah sevkiyatı yapmak gibi uluslararası hukuka ve Türkiye kanunlarına göre savaş suçu oluşturan eylemin değil, bu suçun açığa çıkarılıp haberleştirilmesini suç sayıyor. Basın özgürlüğü halkın gerçeğe ulaşma özgürlüğüdür, asla vazgeçilemez.

Daha da fenası

Duruşmaya karar için ara verildiğinde Adliye'nin dışına çıkan Can Dündar, Murat Şahin adlı silahlı bir kişinin silahlı saldırısına uğradı. Can Dündar, eşi Dilek Dündar'ın ve CHP Çanakkale milletvekili Muharrem Erkek'in iki el ateş eden saldırganla müdahale etmesiyle belki de ölümden veya yaralanmadan kurtuldu. NTV muhabiri Yağız Şenkal seken kurşunla yaralandı.

Gazetecilere, doğru olduğu kanıtlanmış haberler nedeniyle ceza verilmesi kabul edilemez. Gazetecilere gözdağı vermek, daha da ötesi onların canına kast etmek ağır suçtur, faşist baskıdır.

Dört akademisyene tahliye

Barış için Akademisyenler İnisyatifi'nin "Bu suça ortak olmayacağız" başlıklı bildirisinin arkasında olduklarını açıkladıkları için tutuklanan dört akademisyen tahliye edildi.

İstanbul 13'üncü Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanan Yrd. Doç. Dr. Esra Mungan, Doç. Dr. Kıvanç Ersoy, Yrd. Doç. Dr. Meral Camcı ve Yrd. Doç. Dr. Muzaffer Kaya, 22 Nisan 2016'da İstanbul Çağlayan Adliyesi'nde yapılan ilk duruşmalarında serbest bırakıldı.

Ne var ki, Mahkeme, serbest bırakma kararını, düşüncelerini şiddete çağrı yapmadan açıklayan akademisyenlerin suçsuzlu-

ğuna bağlamadı. Onların "Türk Milletini, Türkiye Cumhuriyeti Devletini, Türkiye Büyük Millet Meclisini, Türkiye Cumhuriyeti Hükümetini ve Devletin yargı organlarını alenen aşağılama"yı cezalandıran Türk Ceza Kanunu Madde 301'den yargılanmaları gerektiğini belirtti.

Türk Ceza Kanunu bu maddeden yargılanma yapılması için Adalet Bakanlığı'ndan izin alınmasını öngörüyor. Mahkeme, dört akademisyenin bu süreci tutuksuz beklemelerinin daha uygun olacağına karar verdi. Bir başka deyişle, akademisyenlerin üzerindeki ceza tehdidi devam ediyor.

Bir emirle geldi, bir emirle gitti

Başbakan Ahmet Davutoğlu 4 Mayıs 2016 günü Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'la yaptığı görüşme sonrasında AKP genel başkanlığından ve başbakanlıktan ayrılacağını açıkladı.

Genel başkan ve başbakan olarak icraatlarını değerlendirdiğinde hiç başarısızlık duygusu taşımadığını, aksine bugüne kadarki çalışmalarını çok başarılı bulduğunu söyleyen Davutoğlu, "Görevlerimden ayrılmam benim tercihim değil, ortaya çıkan bir zaruretin sonucudur" dedi.

Açık konuşmaktan ürktüğü anlaşılan Davutoğlu'nun demek istediği şu: Erdoğan yaklaşık iki yıl önce 27 Ağustos 2014'te AKP genel başkanlığına, ertesi gün de başbakanlığa getirdiği Davutoğlu'na duyduğu güveni kaybetmiş ve görevlerinden ayrılmasını istemiş. Davutoğlu da Erdoğan'ın bu isteğine karşı koyacak siyasi güçten yoksun olduğunu değerlendirerek ayrılmaya karar vermiş.

Kısacası, Erdoğan'ın emriyle gelen, yine Erdoğan'ın emriyle gitmiş. Ortada anayasa, kanun, seçim, halk oyu, başbakanın yetkileri, cumhurbaşkanının yetkisizliği yok. Reis emretmiş, Hoca şak diye emrin gereğini yerine getirmiş.

Padişahlığa dönüş

Bir cumhuriyet için, kendisini anayasasında "demokratik, laik, sosyal hukuk devleti" olarak tanımlayan bir siyasal yapı için ne kadar hazin bir olay. Ancak mutlak monarşide rastlanacak bir durumla karşı karşıyayız: Padişah başvezirini azlediyor!

Kuşkusuz halk egemenliğine dayanan siyasal yapı anlamına gelen cumhuriyet için hazin olan durum, Allah'ın egemenliğine dayanan mutlak monarşi için olağan bir gelişmedir. AKP cumhuriyet öncesine, hatta Tanzimat öncesine dönüşür. Karşıdevrim yoluyla "ancien regime"i, eski düzeni, köhne düzeni geri getirme hareketidir. Cumhuriyetçiler için, devrimciler için, halkın iradesini savunanlar için asla kabul edilemez olan bir uygulama, padişahçılar, hilafetçiler, karşıdevrimciler için normal bir icraattır.

Gözyaşı dökmeyeceğiz

Türkiye'yi felakete sürükleyen, emekçi halkı sefalet mahkûm eden, Suriye ve Irak'ı yangın yerine çeviren bütün politikaları Erdoğan'la birlikte hevesle yürüten Davutoğlu'nun ardından gözyaşı dökülecek değil. Bunu zaten Amerika yapıyor, Avrupa Birliği yapıyor, TÜSİAD yapıyor, Aydın Doğan medyası yapıyor, Fethullah cemaati yapıyor, PKK yapıyor.

Halk öyle yapmayacak, cumhuriyetçiler öyle yapmayacak, devrimciler öyle yapmayacak. Emperyalizmin işbirlikçisi bütün kadroların, AKP'nin, Fethullah cemaatinin, IŞİD'in, PKK'nin saldırılarına karşı bağımsız, demokratik, laik, sosyal hukuk cumhuriyetini savunacak. Davutoğlu'nun gidişini, 1 Kasım 2015'te zafer çiğlikleri atan gericilerin, her şey bitti diyerek Obama'nın, Biden'in projelerine teslim olan mandacıların ne kadar yanıltıldığını gösteren yeni bir kanıt olarak değerlendirecek. Mücadeleyi sürdürecektir ve ülkeyi emperyalizmden ve işbirlikçilerinden kurtaracak.

Biz bunları hak etmedik

hülya kortun

Her gün ölüm haberleriyle uyanıyoruz. Bir IŞİD vuruyor, bir PKK. Bir PKK vuruyor, bir IŞİD.

Suruç, Dağlica, Iğdır, Ankara Tren Garı, İstanbul Sultanahmet, Cizre, Ankara Merasim Sokak, Ankara Kızılay, İstanbul İstiklal Caddesi, Nusaybin, Bursa, Gaziantep... Katliamların, bombalı intihar saldırılarının ardı arkası kesilmiyor.

Ülkemiz kan gölüne döndü. Şehitler, yaralılar, kırılan, kırdırılan gençler içimizi yakıyor.

Şehirler yıkılıyor, insanlar evsiz barksız ortada kalıyor. Koskoca Kilis saldırırganların insafına terk edildi. Herkes endişeli.

Metroya, otobüse binemez, meydanlara, parklara gidemez olduk. Çocuklarımızı okula nasıl göndereceğiz, işe nasıl gideceğiz, işten nasıl döneceğiz, çarşıya pazara nasıl çıkacağız, bilemiyoruz.

İş derdine, geçim derdine, sağlık derdine, eğitim derdine bir de can derdi eklendi.

Bunun arkasından acaba ne gelecek sorusu herkesin aklını kurcalıyor. Yoksa biz de Amerikan emperyalizminin mezhepçi ve etnik terör çeteleri eliyle harabeye çevirdiği Suriye, Irak, Libya, Afganistan gibi mi olacağız? Bölünüp parçalanacak mıyız, kardeş kavgasında kaybolup gidecek miyiz?

Böyle hükümet olur mu

AKP hükümeti Suriye'yi fethetmek, Ortadoğu'da imparatorluk kurmak hayaliyle işbirliği yaptığı terör örgütleri karşısında aciz durumda. Sınırlarımızı, şehirlerimizi kontrol edemiyor. Halkın can güvenliğini sağlayamıyor. Ülkenin birliğini, bütünlüğünü koruyamıyor, barışını sürdürmüyor. Yoksul çocukları sapıklardan, kadınları katillerden esirgeyemiyor.

AKP halkımızı, vatanımızı, çocuklarımızı, kadınları koruyamadığı gibi kimlik bilgilerimizi, ev adreslerimizi, TC numaralarımızı bile muhafaza edemiyor.

AKP Türkiye'yi Amerika'nın, Avrupa'nın kölesi yaptı. Bütün komşularımızla kanlı bıçaklı oldu. Tarımı, sanayiye, turizmi, ihracatı çökertti. Ulusal ekonomiyi yıktı. İşsizliği patlattı. Çiftçiyi, esnafı, küçük ve orta sanayiciyi çaresiz bıraktı. Eğitim sistemini kırıp döktü. Aklın, bilimin, araştırmanın yerine kör inancı koydu. Suriyeli göçmenleri Avrupa'yla pazarlık konusu yaptı.

AKP'nin derdine bak

İşte bu kadar ağır koşullarda bile AKP hükümeti hâlâ padişahlık, sultanlık, başkanlık peşinde koşuyor. Bütün özgürlükleri ayaklar altına alıyor. Demokrasiyi, laikliği, hukuku yok ediyor. Yargı örgütünü, polis teşkilatını kapıkulu yapıyor. Ülkeyi ortaçağa sürüklüyor. Türkiye Cumhuriyeti'ni şeyhler, dervişler, müritler memleketine çeviriyor.

AKP hükümeti dur durak demeden devlet hazinesini, meydanlarımızı, dağlarımızı ovalarımızı, derelerimizi, ormanlarımızı yandaş şirketlerine peşkeş çekiyor.

AKP hükümeti Türkiye halkını din, mezhep, etnik köken temelinde kutuplaştırıyor. Barış içinde birlikte eşit ve özgür yaşama iradesini zayıflatıyor.

Ülke yangın yerine dönmüşken AKP yöneticileri iktidar kavgasıyla vakit geçiriyor. Tek dertleri hükümetin, partinin işlerini, hazinenin anahtarını ellerinde tutmak. Reisciler-Hocacılar birbirine giriyor, Erdoğan Davutoğlu'nu azlediyor.

Yeni hükümet

Oysa biz bunların hiçbirini hak etmedik. Alın terimizle çalıştık, vatanımızı sevdik, vergimizi verdik, görevlerimizi yerine getirdik. Barış içinde, dürüstçe insanca yaşamak için elimizden geleni yaptık.

Demek ki AKP'nin yerine yeni bir hükümete ihtiyacımız var. Ülkeyi felaketten çekip çıkaracak bir ulusal kurtuluş hükümetine ihtiyacımız var.

Bu hükümet her partiden, her sendikadan, her kurumdan, her görüşten, her inançtan, her kökenden bütün vatansever güçlerin bir araya gelmesiyle oluşmalıdır. Halkın ve vatanın yüksek menfaatleri doğrultusunda birleşik demokratik halk hükümeti olarak iş görmelidir. İşçilerin, şehir ve köy emekçilerinin, esnafın, kadınların, gençlerin, aydınların, bütün vatandaşların ortak sesi olmalıdır.

Yeni hükümet ne yapmalı

Ulusal kurtuluş hükümeti ilk iş olarak bütün terör çetelerini dağıtmalı, ülke çapında can güvenliğini sağlamalıdır.

Ulusal kurtuluş hükümeti, vatanın birliğini bütünlüğünü korumak, ülkeyi barışa ve huzura kavuşturmak için derhâl harekete geçmelidir.

Ulusal kurtuluş hükümeti ülkemizi Amerikan-NATO üssü olmaktan çıkarmalıdır. Komşularımızla barış içinde yaşamayı sağlamalı, Suriye'ye, Irak'a, İran'a, Rusya'ya düşmanlık politikasından vazgeçmelidir.

Ulusal kurtuluş hükümeti, sosyal adaleti gerçekleştirmek, herkese iş, herkese sigorta, herkese insanca hayat sağlamak için büyük bir kalkınma atılımı başlatmalıdır.

Ulusal kurtuluş hükümeti, bütün vatandaşlarımızı emek, akıl, bilim, çağdaşlık, özgürlük, eşitlik, kardeşlik ruhuyla birleştirmelidir.

Ulusal kurtuluş hükümeti, Türkiye'yi tam bağımsız, demokratik, laik, sosyal hukuk cumhuriyeti olarak yeniden inşa etmelidir.

Biz halkız, biz vatandaşız. Haydi el ele verelim, ulusal kurtuluş hükümeti için birlikte mücadele edelim.

Kılavuzu emperyalizm olanın başı beladan kurtulmaz

Amerikan emperyalizmi ile işbirlikçileri birleşti, 2002'de AKP'yi başa getirdi. AKP yönetimi Nakşibendiler ile Nurcu Fethullah Gülen cemaatı arasındaki bir koalisyondur. Bu gerici koalisyon Türkiye devriminin yaklaşık iki yüz yıllık bağımsızlık, egemenlik, hukuk, laiklik, demokrasi, sosyal cumhuriyet yönündeki bütün kazanımlarına karşı saldırıya geçti.

Karşıdevrimci icraat

Gerici koalisyon, bağımsızlığı ayaklar altına aldı, ABD-NATO'nun füze kalkını projesine ev sahipliği yapmayı kabul etti. Avrupa Birliği ile "Gümrük Birliği" aşkına tarımı ve sanayiye çökertti, işsizliği patlattı.

Eğitim sistemini ve siyasal-sosyal yaşamı dincileştirdi. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikal haklara saldırı yoluyla vurgunculuğu kurallaştırdı.

Yeni-Osmanlı fantezisine sarıldı. İçeride sultanlığa-halifelğe dönüşü dayatan mezhepçi despotizme yöneldi. Bütün muhaliflerini sahte delillere dayalı kitlesel davalarla sindirmeye çalıştı.

Kürt halkının eşitlik ve özgürlük içinde birlikte yaşama ve barış iradesini güçlendireceğine, PKK'yle işbirliği yaptı. Onu yayılmacı-mezhepçi yeni-Osmanlı "büyük Türkiye" projesinin aleti olarak kullanma kurnazlığını benimsedi.

Dışarıda başta Suriye olmak üzere komşu ülkeleri yakıp yıkan mezhepçi-yayılmacı savaşı körükledi. ABD'nin, NATO'nun, emperyalist savaş bloğunun pervasız vurucu gücü oldu. İhvan ve El Kaide türevi dinci çeteleri besledi, büyüttü, eğitti, silahlandırdı, komşularımızın üzerine saldı.

Büyük direniş

Emperyalizme bağımlı gerici, vurgunculuk ve savaş rejiminin halk düşmanı politikaları, içeride, işçilerin, şehir ve köy emekçilerinin, gençlerin, kadınların, ezilen toplumların mücadelesiyle; dışarıda, vatanını savunan komşu halkların direnişleriyle karşılaştı. AKP ile Fethullah Gülen cemaati arasındaki koalisyon çatırdadı.

Suriye halkının vatanını kahramanca savunması, Gezi başkaldırısı ve Mısır halkının emperyalizm ve AKP dostu İhvan diktatörlüğünü yıkması; ülke içindeki ve bölgedeki dengeleri değiştirdi.

Kontrollü kaos

ABD Türkiye'yi elinde tutmak, yurtsever, laik, halkçı ve devrimci bir rotaya yönelmesini engellemek, bölgeyi antiemperyalist güçlere terk etmemek için politikasında değişiklikler yaptı, strateji ve taktiklerini yeniledi. Kontrollü kaos uygulamaya başladı. Suriye, Irak, Türkiye dahil bütün bölgeyi bölgeler, kantonlar ve ceplere ayırarak halkların mezhepsel ve etnik temelde birbirlerini tüketmesi doğrultusunda somut adımlar attı.

Tavşana kaç, taziya tut

ABD, bir yandan Erdoğan ve AKP'yle işbirliğini sürdürürken bir yandan da, Fethullah hareketi, işbirlikçi liberaller, HDP, CHP, MHP ve AKP'de Erdoğan karşıtı Gül-Arınç ekibi arasında kendisine bağlı bir muhalefet cephesi örmeye başladı. Fethullah Gülen cemaati Erdoğan yönetimindeki AKP'nin kesin olarak karşısına geçti.

ABD, bölgede hem yurtsever güçlere karşı vurucu güç, hem bahane olarak kullandığı IŞİD'in Musul'u almasına

göz yumdu. Hemen ardından IŞİD'i düşman ilan etti. Irak'ın IŞİD belasından kurtulmasına yardımcı olmanın şartı olarak Maliki hükümetinin görevden ayrılmasını istedi ve bu hedefine ulaştı. Barzani güçlerine yoğun destek verdi, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin topraklarını genişletmesini teşvik etti. Suriye'de yurtsever yönetimi çökertmek için AKP, İsrail, Arabistan ve Katar'la birlikte Nusra'nın kuzeybatı ve güneybatı Suriye'de yeni

hamleler yapmasına yardımcı oldu. PYD ve PKK'yle işbirliğini yoğunlaştırdı.

ABD, 7 Haziran 2015 seçiminde ağır kayba uğrayan Erdoğan-AKP yönetimini kendi dünya ve bölge stratejisine tam uyuma zorlamak için İran'la BM Güvenlik Konseyi'nin kendisi dahil 5 üyesi ve Almanya arasında yapılan nükleer anlaşmayı koz olarak kullandı. IŞİD'i ve PKK'yi Türkiye'ye karşı harekete geçmeye teşvik etti.

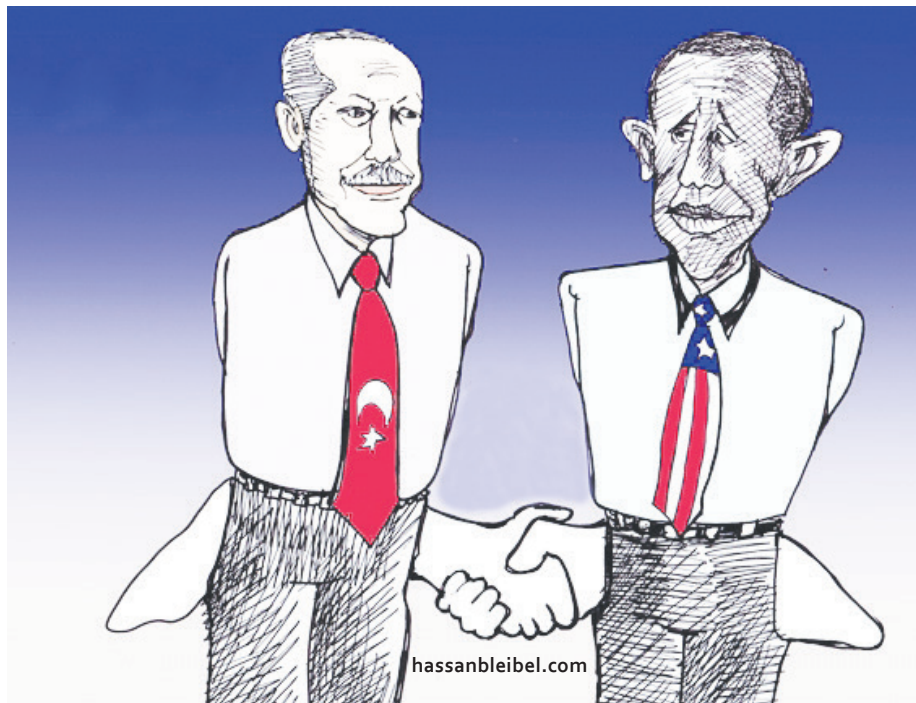
Amerikancı-gerici darbe

Köşeye sıkışan Erdoğan-AKP, 20 Temmuz'da IŞİD eliyle gerçekleştirilen Suruç katliamının ardından ABD'yle İncirlik mutabakatını imzaladı, askerî üsleri ABD'ye ve müttefiklerine açtı. Türkiye'nin Rusya'yla ve Çin'le kurduğu bağımsız ilişkilerden vazgeçmesini, İsrail'le ilişkileri resmen düzeltmesini, Ukrayna konusunda Rusya karşıtı cepheye katılmasını,

Suriye ve Irak'ta Amerikan hizasından çıkmasını da içeren ödünler karşılığında Erdoğan ve AKP'nin iktidarda kalması kararlaştırıldı. 24 Temmuz'da yürürlüğe konulan bu Amerikancı-gerici darbe, bir süreliğine PKK'nin vurulmasını, HDP'nin zayıflatılmasını, Fethullah Gülen cemaatinin ve işbirlikçi liberallerin ortada bırakılmasını da içeriyordu.

Rusya'nın müdahalesi

Rusya, ABD'nin kontrollü kaos politikası çerçevesinde attığı adımların, özellikle de İncirlik mutabakatıyla ABD ile AKP arasında sağlanan ittifakın Suriye, Irak, Ortadoğu ve kendisi için olası yıkıcı sonuçlarını değerlendirerek Suriye'nin meşru davetiyle 30 Eylül'de terör çetelerine karşı hava gücüyle harekâta başladı. Sahada inisiyatif Suriye yurtseverlerinin eline geçti. Denge emperyalizmin ve gerici çetelerin aleyhine değişti.

"Şok ve dehşet"

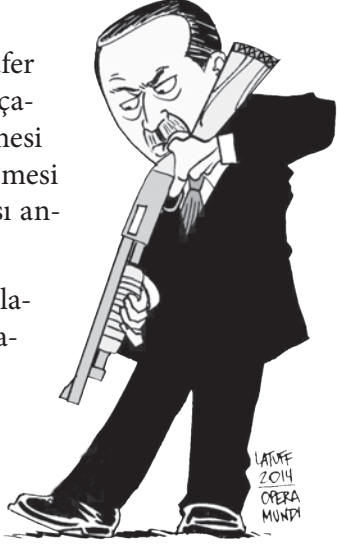
ABD kendi aleyhindeki bu değişikliğe Obama-Erdoğan darbesini derinleştirerek yanıt verdi. Türkiye halkını yıldırarak, Türkiye'yi ABD'nin bölgesel planlarına bütünüyle razı etmek için "şok ve dehşet" harekâtı uygulamaya karar verdi. AKP'yi, IŞİD'i ve PKK'yi aynı anda birbirlerine karşı teşvik etti.

PKK'nin Dağlıca ve Iğdır katliamları, AKP'nin "terörle savaş", PKK'nin "serhildan" başlatması, hükümetin "serhildan" başlatılan ilçelerde sokağa çıkma yasağı ilan etmesi, 10 Ekim'de Ankara'da IŞİD eliyle 103 yurttaşımızın öldürülmesi kitleleri can korkusuna düşürdü. Kitlelerin korkutulması 1 Kasım seçiminde AKP'nin işine yaradı.

Maceracılıkta son perde

Kasım seçimini “kazanan” AKP, zafer sarhoşluğu içinde 24 Kasım’da Rus uçağını düşürdü. Rus uçağının düşürülmesi Türkiye’nin felaketin ortasına sürüklenmesi ve AKP’nin ipleri elinden iyice kaçırmaya anlamına geliyordu.

Elinden kaçırdığı ipleri can havliyle yakalamaya çalışan AKP 4 Aralık’ta Irak’ın Başika bölgesine Irak hükümetinin onayı olmadan asker gönderdi. Irak ve bölge halklarının büyük tepkisini çeken bu adım, Türkiye’yi daha da yalnızlaştırdı.

ABD’nin uğursuz planı

ABD, IŞİD ve PKK eliyle Türkiye’ye karşı silahlı saldırı yürütüyor. Bu silahlı saldırıyı kullanarak AKP’yi Suriye’de PYD’yle anlaşmaya, Türkiye’de PKK’yle müzakereye zorluyor. Suriye’de PYD’ye açıkça destek olan ve onu Suriye halkının vatan savaşına karşı mevzilendirmeye çalışan ABD, PYD’nin elindeki bölgede şimdiden iki üs kurdu. Sınırın Suriye yakasına yerleşen ABD, Kilis’in güya IŞİD saldırısından kurtarılması için AKP’den sınırın Türkiye yakasında füze hattı kurma iznini aldı. Türkiye’nin NATO üyeliği yüzünden ABD’ye tanıdığı ayrıcalıklara, İncirlik üssüne, Kürecik füze kalkanına ek olarak Kilis’e de resmen yerleşme iznini koparan ABD, bölgeyi birbirine düşman devletçiklere ayırma planı doğrultusunda yürüyor.

Kılavuzu emperyalizm olanın başı beladan kurtulmaz. ABD’ye yaslanarak Yeni-Osmanlı hayalini gerçekleştirmeyi uman AKP, komşularının evini yakarken kendi evini de tutuşturan akılsız kundakçı durumuna düştü. Üstelik yan-

gından kurtulmak için hâlâ ABD’den medet umuyor, ona daha fazla yaranmaya çalışıyor. Türkiye halkı emperyalizmin saldırısını püskürtecek, işbirlikçi gericilerin teslimiyetçiliğini bertaraf edecek güce sahiptir. Türkiye’yi ateşe atan

AKP ülkeyi yönetme meşruiyetini yitirmiştir. Halk kendi kaderini kendi eline alıp ülkemizi bu ağır felaketten kurtaracak ulusal kurtuluş hükümetini, birleşik demokratik halk hükümetini kurmayı mutlaka başacaktır.

Ekmek, gül ve hürriyet günleri için Emekçiler 1 Mayıs’ta buluştu

İşçi sınıfının uluslararası birlik mücadelesi ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, Türkiye işçi sınıfı ve dostları tarafından ülke çapında kutlandı. AKP hükümetinin her türlü baskı ve engellemesine, 20 Temmuz’dan bu yana emperyalizmin eliyle patlatılan kontrgerilla bombalarına rağmen toplam iki yüz bin kişi alanlarda buluştu.

1 Mayıs’a saldırılar

Geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs, Erdoğan-AKP hükümetinin banka ve holding sahibi, işbirlikçi büyük sermaye çevrelerinin yararına olarak her türlü baskı ve engelleme çabasıyla karşılaştı. AKP, Taksim başta olmak üzere ülkenin en merkezi meydanlarını işçilere emekçilere kapatma yasaklarını sürdürdü.

Ama 1 Mayıs üzerindeki baskı bu yıl esas olarak Amerikan emperyalizmi ve onun maşaları tarafından kuruldu. 1 Mayıs 2016’ya ABD emperyalizminin sosyalist, devrimci, yurtsever güçleri ve halkı alanlardan ve sokaklardan uzaklaştırmak, halkı etnik köken ve dinsel-mezhepsel farklar gözeterek bölüp birbirine düşürme amacıyla, IŞİD ve PKK aracılığıyla gerçekleştirdiği kontrgerilla katliamlarının etkisi altında girdik.

Saldırlara rağmen

Kontrgerilla katliamlarının etkisiyle sokaklardan, meydanlardan çekilen kitleler ve hatta kadrolar adım adım kendini toplamaya çalışırken PKK’nin 1 Mayıs’tan üç gün önce (28 Nisan) Bursa Ulucami yakınında, IŞİD’in 1 Mayıs sabahında Gaziantep’te yaptığı bombalı intihar saldırılarının 1 Mayıs’a katılımı önemli oranda azalttığı görüldü. 1 Mayıs’ta benzer saldırı ihbarlarına dayanılarak Gaziantep, Adana, Tarsus ve Şanlıurfa’da 1 Mayıs yürüyüş ve mitingleri iptal edildi.

1 Mayıs eylemlerinde, işçi sınıfı öncülerinin ve dostlarının temel yaklaşımı sokaklardan, meydanlardan çekilen kitle ve kadroları tekrar meydanlara çıkarmaya çabalamak oldu. Ve tüm bu ağır koşullara rağmen İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Antakya, Mersin, Eskişehir, Sivas, Trabzon, Giresun, Artvin, Samsun, Antalya, Alanya, Uşak, Muğla, İzmit, Gebze, Zonguldak, Edirne, Bartın, Diyarbakır, Malatya, Batman gibi şehirlerin kimisinde binlerce, kimisinde yüzlerce insanın sokaklara ve meydanlara çıkması sağlandı. İşçi ve emekçilerin emperyalizmin

işbirlikçisi gericilik, vurgunculuk ve savaş rejimine teslim olmayacağı gösterildi. Türkiye halkının bağımsız, demokratik, laik, sosyal hukuk cumhuriyeti hedefinden asla vazgeçmeyeceği vurgulandı. Erdoğan-AKP hükümetinin istifasını istendi.

1 Mayıs 2016’nın anlamı

Türkiye halkının öncüsü olarak meydanlarda buluşan iki yüz bin kişi, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin ülkeyi yıkıma sürükleyen politikalarına karşı bağımsızlığı ve barışı; başta Suriye olmak üzere emperyalizmin böl parçala yönet politikalarına karşı komşu halklarla dayanışmayı; gericiliğin başkanlık-halifelik-sultanlık saldırılarına karşı cumhuriyeti, laikliği, demokrasiyi, hukuk devletini; sermayenin gericilik eliyle yükselttiği saldırılara, artan yoksulluğa ve çökertilen ekonomiye

karşı emeği, sosyal devleti, emekçilerin dayanışmasını savundu. Bu yönleriyle 2016 1 Mayıs’ı gericilik, vurgunculuk ve savaş rejimine karşı, emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin saldırılarına karşı Türkiye halkının verdiği ikinci kurtuluş mücadelesi için önemli bir dayanak noktası oldu.

Ekmek, gül ve hürriyet günleri için

Şimdi 1 Mayıs’ta sokağa, meydanlara çıkan öncülerin önünde, bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmalarına sabırla devam etmek, doğru teoriye dayanan kapsamlı siyasal değerlendirmeleri uygun, esnek ve gerçekçi pratikle bütünleştirerek sınıfın ve kitlelerin siyasal gücünü onlarla birlikte inşa etmek görevi duruyor. Emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı işçi sınıfının, emekçilerin, halkın kitlesel gücünü seferber etme görevi duruyor.

Halk laikliğe sahip çıkıyor

TBMM'nin 26. dönem başkanı İsmail Kahraman İslam Ülkeleri Akademisyen ve Yazarlar Birliği AY-BİR'in 25 Nisan günü İstanbul'da düzenlediği konferansta yaptığı konuşmada "Ama Anayasa inanca göre tasnif edildiğinde, bu 82 Anayasası da, 61 Anayasası da dindar anayasalardır. Neden? Resmi tatiller, Kurban Bayramı, Ramazan Bayramı'dır. Din dersleri mecburidir ve inanca dayalı bir yapısı vardır. Yani seküler değildir, dindar anayasadır. Laiklik tarifi de ona göre olmalıdır. Laiklik bir kere yeni anayasada olmamalıdır" sözleriyle "yeni ve dindar bir anayasa" çağrısında bulundu.

Daha önce katıldığı televizyon programındaki "Kulağına ezan okunarak İslam hukukuna göre doğuyorsun, büyüyorsun; İsviçre Medeni Kanunu'na göre muamele görüyorsun, suç işliyorsun; İtalyan kanunlarına göre ceza alıyorsun; ticareti Alman ticaret kanununa göre yapıyorsun; Fransız idare sistemine göre idare ediliyorsun ve ölüyorsun; yine İslam hukukuna göre musalla taşına konup, defnediliyorsun. Sadece doğum ve ölüm esnasında kendimize ait bir hukuk var. Adil bir Türkiye için hukuk sisteminin baştan dizayn ederek, kendimize ait, generimize uygun bir anayasanın yapılması gerekiyor" açıklamasıyla da gündeme gelen Kahraman, her fırsatta Erdoğan-AKP hükümetinin laiklik karşıtı özlemlerini dile getirmesiyle biliniyor.

Bu zamana kadar Erdoğan'ın yaptığı "Dindar bir nesil istiyoruz" açıklaması; zorunlu verilen din dersleri; okullarda yaptırılan kutlu doğum haftası temalı etkinlikler; kadınları toplumdan soyutlayan açıklamalar Erdoğan-AKP hükümetinin, toplumu dini düzene göre yeniden şekillendirme hevesinin işaretleri oldu.

Meclis başkanı yaptığı açıklamalarda mevcut anayasada bayram tatillerinin yer aldığına ve din derslerinin de mecburi olduğuna değinerek tek eksikliğin Allahın adının geçmemesinin olduğunu belirtti. Yani hâkimiyetin Allah'a ait olması gerektiğini belirtti.

Anayasamızda geçtiği ve tüm medeni yönetim biçimlerinde belirtildiği üzere hâkimiyet, egemenlik halka aittir.

Eski toplumlarda tanrı ve onun elçisi halkı yönetme erkine sahipti. Tanrının elçisi olarak, toplumu onun (aslında kendisinin) adına yönetiyordu.

Verilen uzun mücadeleler sonucu, toplumların yönetimi, tanrının ve elçisinin elinden alınarak halkın egemenliğine verildi. Bu mücadeleleri en temel anlatımı-

la egemenliğin kaynağının gökyüzünden yeryüzüne inmesi, egemenliğin "doğüstü" ve "insanüstü"den koparılıp insan toplumuna devredilmesi olarak görebiliriz. Tüm bu mücadeleler sonucu laiklik kavramı ile kamusal otoritenin kaynağı din temelli olmaktan kurtarılmış, din kuralları devletin işleyişinden uzak tutulmuştur.

Laiklik karşıtı söyleme tüm yurttan tepki yağdı

Meclis başkanının laiklik ilkesini kaldırmaya yönelik çağrısı tüm ülkede tepkilerle karşılandı. Meclis başkanının konuşmasının ertesi günü (26 Nisan) "Şeriat ve Hilafet Anayasası Yaptırmayacağız" çağrısıyla Birleşik Haziran Hareketi meclis önünde toplandı. Eyleme CHP, HDP ve bağımsız vekiller katılarak destek verdi. Polis saldırısı nedeniyle basın açıklamasının yapılamamasına rağmen, metin CHP milletvekilleri Tur Yıldız Biçer ve Gamze Akkuş İlgezdi tarafından mecliste okundu. Ankara dışında İstanbul ve İzmir başta olmak üzere birçok şehirde tepki eylemleri gerçekleştirildi.

"Türkiye laiktir, laik kalacak!"

Laiklik tartışmalarına bir diğer tepki de taraftardan geldi. Önce, Galatasaray taraftarı, 27 Nisan günü oynanan Galatasaray-Strasbourg basketbol final maçı öncesinde "Türkiye laiktir, laik kalacak!" sloganını attı. Sonra, Beşiktaş-Kayserispor maçının oynandığı 30 Nisan günü tribünlerden "laiklik" sloganları yükseldi. En son Fenerbahçe taraftarı, 1 Mayıs günü oynanan Fenerbahçe-Gaziantepspor maçında tribünleri laiklik sloganları ile inletti.

Erdoğan-AKP hükümetinin, Türkiye'nin 150 yıllık demokrasi ve özgürlük tarihinde elde ettiği kazanımları yok etmeye dönük adımlarına karşı halk tavrını ortaya koymuş oldu. Bu eylemlerle birlikte halkın kazanımlarını koruma kararlılığı bir kez daha ortaya çıktı.

2013 Mayıs-Haziran Büyük Halk Direnişindeki eylemlerde laiklik vurgusunun ön planda olması ve meclis başkanının açıklamalarına verilen tepki eylemlerinin birçok ilde gerçekleşmesi Türkiye halkının laiklik konusunda ne kadar duyarlı olduğunun ve laiklik karşıtı kalıplara sıkıştırılmayacağını kanıtı oldu.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası Madde 2.

Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

Dora otel işçileri adım adım kazanım elde ediyor

Tüm Emek Sen, Dora Otel örgütlenmesine başladığında, başta işçiler olmak üzere otel örgütlenmesinin zor olduğu dile getiriliyordu.

Örgütlenme süreci adım adım ilerledi. Patronun işçiler arısına kattığı bir "çalışan"ın ihbarı üzerine 24 Eylül 2014 günü işten atmalar başladı. Patron esnek bir taktikle işçileri 2,5 aylık bir süre içerisinde parça parça işten attı.

Dora Otel işçileri, işten atmalara karşı otel önünde 10 ay süren eylemler dizisi gerçekleştirdiler. Mücadelelerini hukuksal alana da taşıyan işçiler, adım adım haklarını kazanmaya devam ediyorlar.

Esin; Otel 2013 Mart'ında açıldığında çalışmaya başlayan ilk işçilerdendi. Tüm Emek Sen örgütlenmesinde öncü işçilerden biri oldu. İşten atıldıktan sonra sendikali arkadaşlarıyla birlikte mücadelesini sürdürdü. Patronun bütün yalan beyanlarına rağmen işe iade ve sendikal hak tazminatı kazandı.

Hüseyin; işe başladıktan kısa bir süre sonra otelde sürdürülen örgütlenme çalışmalarına katıldı. İşten atmalar başlarken arkadaşlarıyla birlikte tutum aldı. Patron işten attı. Hüseyin 3 aylık işçi olmasına rağmen sendikal hak tazminatı kazanarak işçinin çalıştığı sürenin önemli olmadığını bir hukuk kararı olarak geçirdi. Örgütlenmenin Anayasal bir hak olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Halide; Tüm Emek Sen üyesi olmak üzere iken işten atılan arkadaşımız. Yerel mahkemenin işe iadesini kabulü üzerine üst mahkemeye sendika hakkı için başvuru yaptı. Üst mahkeme yerel mahkemenin işe iade istemine ek olarak sendikal hak tazminatına karar verdi. Bu kararla hukuksal anlamda işçilerin sendikal çalışmada bulunmalarının hak olduğu bir kez daha kanıtlandı.

Saliha, Muhammed, Mustafa, Recep; işyerinde ilk atıldılar. İlk mahkemeyi onlar açtı. Yerel mahkeme bilirkişi raporuna, tanık ifadelerine rağmen sadece ikisinin işe iadesini kabul etti. Davalarını üst mehkemeye taşıyan işçiler, haklılıklarını kanıtladılar. Üst mahkeme yerel mahkemenin kararını bir daha görülmemek üzere esastan bozarak dört işçiye de işe iade ve sendikal hak tazminatına karar verdi. Böylece işçiler sadece kendi haklılıklarını kanıtlamakla kalmayarak hukuk sistemine işçiden yana bir yorumun da eklenmesini sağladılar.

Tüm Emek Sen üyesi Dora Otel işçileri, turizm/otel işkolunda uzun yıllardır süren ölü toprağını silkelemekle kaldılar. Yaratıcı eylemleri de örgütlenme ve hak mücadelesi sayfalarına eklediler. İşkolunda yer alan, Türkiye'de 90 binden, dünya çapında 900 binden fazla otele müşteri gönderen Booking rezervasyon şirketini, otele müşteri taşıyan turizm firmaları ve oto kiralama işyerlerini ziyaret ederek ve patronların farklı işkollarında ortak olduğu işyerleri önünde basın açıklamaları yaparak oteli teşhir ettiler. Emek dostları da hiçbir aşamada işçileri yalnız bırakmadı.

İşçilerin kamuoyu oluşturma çabaları sonucu, otel müşterisi sayısı dörtte bire düştü, oda ücretleri aylarca en ucuz tutuldu. İşçilerin şu an elde ettiği hakların toplamı ile müşteri ve prestij kaybını eklediğimizde "akıllı bir patron" sendikayla toplu sözleşme imzaladı.

Ancak, sürdürülen mücadelenin de kanıtlandığı gibi patronlar işçilerin örgütlenmesinden ölesiye korkuyorlar.

Mücadelesini sürdürenlerin kazanacağı Dora Otel işçilerinin eylemleriyle kendisini bir kez daha kanıtladı.

Yunanistan'da işçiler sokakta

Yunanistan son yıllarda işçi sınıfının en çok genel grev yaptığı ülke oldu. Kapitalizmin krizinin en çok etkilediği bu Avrupa ülkesinde halk devamlı sokaklardaydı.

AB emperyalizmi, yerli işbirlikçileri ile bir araya gelerek krizin faturasını Yunanistan işçi sınıfına ve emekçi halkına çıkardı. Yunanistan emekçileri ise bu faturayı asla kabul etmiyor ve talep edilen kemer sıkma politikalarına karşı direniyor.

Ücretlerin dondurulmasından emekli maaşlarının düşmesine, sürekli vergilerden artan temel tüketim maddeleri fiyatlarına birçok faturayı ödemeye zorlanan Yunanistan işçi sınıfı bugünlerde yine sokaklarda.

Yeni kemer sıkma politikası çerçevesinde yapılması düşünülen düzenlemelere karşı Yunanistan işçi sınıfı 6 Mayıs'ta 48 saatlik genel grev ilan etti.

Ülkede hayat durmuşken bile işbirlikçi hükümet durmadı ve 300 üyeli Parlamentonun 153 üyesini toplayarak yasayı onaylattı. Yasa; emekli maaşlarında kesintiler yapılması, internet ve kablolu TV'ye vergi getirilmesi, belirli vergilerin artırılması, kahve ve elektronik sigaraya vergi getirilmesi gibi alanları kapsıyor. Yasa ile sosyal güvenlik sisteminde de yeni kesintilere gidiliyor.

Ayrıca yeni kemer sıkma politikası çerçevesinde alınması planlanan vergilerden birisi de iki ve daha yüksek yıldızlı otellerde konaklayan turistlerden alınacak. Yunanistan hükümeti az zamanda Avrupa'dan çok şey öğrenmiş benziyor. Brüksel gibi turistlerden şehir vergisi (ayakbasta parası) alınan şehirlere Atina'yı da eklemek istiyorlar.

Troyka bürokratları oturup sabahtan akşama halkı nasıl soyarız, nereden daha fazla vergi toplarız diye düşünüyorlar ve emekçi halka yükleniyorlar. Kimsenin aklına Yunanistan'ın para babalarının servetlerini vergilendirmek gelmiyor. Biz buradan söyleyelim. Eğer daha fazla kaynak arıyorlarsa ülkedeki zenginlerin listesine bir baksınlar. Daha kısa zamanda çok daha fazla kaynak bulabilirler.

Topyekûn saldırı

ibrahim akselöglü

AKP hükümeti, "güvencesiz esneklik" adı altında çalışma yaşamını toptan değiştirecek düzenlemeleri ardı ardına geçirmeye hazırlanıyor.

TBMM Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu, özel istihdam büroları aracılığıyla 'geçici iş ilişkisi kurulması' ve 'uzaktan çalışma' gibi 'esnek çalışma' yöntemlerini içeren taslağı kabul etti. Kiralık işçilik yasa tasarısı mecliste görüşülmeye başlandı.

Hükümetin, çalışma yaşamında yapmaya çalıştığı değişiklikler bunlarla da sınırlı değil.

Çalışma yaşamını kökten değiştirmeyi hedefleyen paketi değerlendirirken, 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda "işgüvencesi"ni kaldırma, kıdem tazminatı hakkının fona/sandığa devredilmesi ve Suriyelilere çalışma izni hazırlıklarını kiralık işçilik ve uzaktan çalışma düzenlemeleri ile birlikte ele almak gerekiyor.

Hükümetin, işgücü piyasalarını esnekleştirme diye nitelediği değişiklikleri savunurken, yapılacak düzenlemelerin, işgüvencesini sağlayacağı, sendikalaşmayı artıracacağı ise koca bir yalandan öte değil.

Çalışma yaşamını topyekûn değişikliğe uğratabilecek bu düzenlemeler başta işgüvencesini yok edecek, sendika üyeliğini ise yok etme noktasına getirecektir. Bu konuda söylenecekleri sonraya bırakalım.

24 Ocak 1980 Ekonomik Kararları ve 12 Eylül'den bu yana hükümetlerin temel hedefleri sermayenin akışkanlığını artıracak düzenlemelerin önünü açmak olmuştur.

AKP hükümetinin, bu değişikliği gündeme getirdiği ülke ve bölge koşullarını ise göz ardı etmemeliyiz.

Ülkede ve bölgede kanın durmadığı, son 5 yıldır milyonlarca insanın topraklarını terk ettiği, tam da ülkenin içte ve dışta savaş koşullarına evrildiği bir süreçte bu yasalar gündeme geliyor.

Tarihe dönüp baktığımızda, benzer adımların bugünkü hükümetin fikir atası sayılan Özal döneminde de uygulandığını görürüz.

Özal hükümeti, 1.Körfez Savaşı'nda bir koyup iki alacağını iddia ederek, İncirlik Üssünü komşularımıza karşı açmış içerde de "Musul, Kerkük bizim" milliyetçi-şoven masalları ile 12 Eylül kararlığını yırtan işçi sınıfının kazanımlarını tek tek yok etmeye başlamıştı.

12 Eylül'ün, işçi haklarında yarattığı tahribatı 89 Bahar Eylemleri ve kamu emekçilerinin toplu sözleşmeli-grevli sendika talepleri ile adım adım yeniden tamir eden Türkiye işçi sınıfı, 1. Körfez Savaşı ile bu haklarını yeniden yitirdi.

O dönemde, birçok işyerinde 'milli güvenlik' iddiasıyla grevler yasaklanırken, taşeronlaşma süratle yaygınlaştırıldı. Kazanılmış ekonomik haklar ise süreç içerisinde eriyip gitti.

AKP hükümeti, egemenlerin yönetme taktiklerini aynen devam ettirdiği için,

Türkiye işçi sınıfının yüz yıldan fazla bir süreçte elde ettiği kazanımları bu dönemde adım adım yok etmeye hazırlanıyor.

İşçi sınıfının sendikal örgütlüğünün düşüklüğü, sendikaların emekçilerin haklarından çok ikbal kapısı halini aldığı, emek dostlarının işçi sınıfı örgütlenmesine dışardan önermelerden başka bir çözüm üretmediği koşullarda hükümet sermayenin istekleri doğrultusunda kelimenin tam anlamıyla Türkiye'yi 'köle pazarı'na çevirmeye hazırlanıyor.

Suriye ve Irak'ta süren savaşa dahil olma, Kürt illerinde süren iç savaş koşullarının yarattığı milliyetçi-şoven ortam ve artan işsizlik işçi sınıfının, şehir ve köy emekçilerinin kazanılmış haklarını savunmalarında tutum almalarını engelliyor.

Ancak, içte ve dışta süren savaşın yarattığı puslu hava asıl olarak emek dostu yapıların ve çevrelerin aklını bulan-dırıyor.

Emek dostu yapı ve çevreler, içte ve dışta emekçi halka dayatılan savaş koşullarının temel çelişkisinin emek-sermaye çatışması olduğunu unutmuş görünüyorlar.

Bu çevrelerin yayın organlarında her ne kadar sınıf çelişkilerinden söz edilse de, sosyal-kültürel çelişkiler için politika üretmek ve mücadele pratiği sürdürmek ağır basıyor.

Oysa, bu süreci aşabilmek için yapılacak ilk iş, içerde ve dışarda yaşanan savaş halinin emek-sermaye çelişkisinin bir devamı olduğunu yeniden hatırlamaktır.

AKP hükümetinin, topyekûn saldırısına topyekûn yanıt üretebilmek için, emek dostlarının yapması gereken işe, işçi sınıfının örgütlenme düzeyini yükseltmek için sendikal örgütlenmenin güçlendirilmesinden geçiyor.

Varolan sendikaları yeterli bulmayabiliriz, ancak yapılması gereken işçi sınıfına ne yapması gerektiğini dışardan talim etmek değildir.

Bilfiil işyerlerinde/fabrikalarda çalışarak işçi sınıfının günlük hakları ile içte ve dışta süren savaşın bağına kurabilecek politikalar üretmek olmalı. İçte ve dışta süren savaşlarda harcanan her bir kurşunun ekmeğimize bir lokma götürdüğünü gösterebilmeliyiz.

Savaşın asıl olarak emekçileri yoksulluğa sürüklediğini, savaşlarda yaşamını yitirenlerin emekçi gençler olduğunu göstermek için işçi sınıfının güncel sorunlarına çözüm üreten politikalar geliştirmek mümkündür.

Yaşadığımız puslu ortama rağmen, işçi sınıfının mücadelesinde hiçbir şey için geç kalmış değildir.

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi, en yoksun dönemlerde bile emekçilerin ve dostlarının çözüm yolları bulabildiğinin ve aklını arındırdığının zengin örnekleriyle doludur. Arada tarihe dönüp bakmakta yarar var...

Başkanlık sistemi arayışları ve demokrasi*

Taha Parla

* Siyaset Bilimci Prof. Dr. Taha Parla'nın "Siyaset Teorisi ve Felsefesinde Monokratik Yönetimler, Karizmatik Liderlik ve Başkanlık Sistemleri" başlıklı incelemesinden alınmıştır.

<http://yenidunya.org/yazi/14348/siyaset-teorisi-ve-felsefesinde-monokratik-yonetimler-karizmatik-liderlik-ve-baskanlik>

Bilindiği üzere, liberal kapitalist devletin tipik ve görece demokratik formu ve siyasal temsil normu parlamentarizmdir. Parlamenter sistem "yasamanın üstünlüğü" ilkesine dayanır, Yargı bağımsızdır, Yürütme'nin iki başından cumhurbaşkanı temsili-sorumsuz-az yetkilidir; öbür başı, kabinesiyle birlikte kolektif sorumluluk taşıyan ve asıl yetkili olan ve yasamaca denetlenen başbakandır.

Özellikle I. Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan "yürütmenin üstünlüğü" doktrinleri ve uygulamaları aşırı uçta faşist devlet başkanlarına (ki Hitler örneğinde bu uygulama, "yetki kanunu"yla yasama-yürütme-yargı erklerinin nihai yetkilerinin Führer'de toplanmasına kadar varmıştır) yol açmış; daha munis formlarında ise iş, kendini parlamentoya o kadar da denetletmeyen "kuvvetli icra" argümanları ve kurumsal düzenlemelerinde kalmıştır. Ancak, liberal demokrasiden bu tam anlamında ya da görece uzaklaşmanın arkasında daha eski bir yüklü tarihsel, ideolojik ve politik bagaj olduğunu hatırlamak gerekir —kurumsal yapı modelleri ve meşruiyet kaynakları ve gerekçeleri itibarıyla.

"Parlamentarizmden ilk sapma, Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanlık sistemidir."

İlk sapma

Liberal demokrasinin —oligarşik başlangıçları da olsa— parlamentarizminden ilk sapma, Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanlık sistemidir. Kuvvetler ayrılığı doktrini ve düzenlemeleriyle sınırlandırıldığı savı ve sanısıyla, bir ölçüde sınırlansa bile, asıl (görece) demokratik form ve normdan ciddi bir sapmadır ve kendinden sonra gelecek olan daha büyük saptalara emsal ve prototip oluşturmuştur. Eski Yunan siyaset

teorisinde nasıl monarşinin "yoz" formu tiranlık, aristokrasinin "yoz" formu oligarşi(ler), demokrasinin (ki kendisi de örneğin Eflatun ve Aristo'ya göre çok makbul değildi) "yoz" formu mobokrazi (yığın yönetimi) idiye, bunlara nispetle parlamentarizmin "yoz" formu başkanlık sistemidir. (Kendisinden daha da "yoz" formları ise, bir aralar "başkancı" sistemler denilen, çevre ülkelerinin ABD'yi şu ya da bu derecede örnek alan türevleri, ama esasta yürütmenin üstünlüğünün başkanlık alt-türünü tekrarlayan alt-alt türleridir.)

"Parlamentarizmin 'yoz' formu başkanlık sistemidir"

Taçsız kral / tahtsız monark

Parlamenter sistemlerdeki iki-başlı yürütmeye karşılık başkanlık sistemlerinde tek-başlılık vardır. Devletin başı olan başkan aynı zamanda hükümetin de başıdır. Ve donatıldığı çeşitli yüksek yetkiler nedeniyle, yasama ve yargı erkleri karşısında, bazı Amerikalı anayasa hukukçularının ve siyaset bilimcilerin "taçsız kral"/"tahtsız monark" diye nitelenmesine yol açmış olan bir konuma sahiptir. (Maurice Duverger, Fransa'nın yarı-başkanlığını bile "Orleanist" diye nitelendirmişti.) Kuvvetler ayrılığı, anayasal kurumların morfolojik düzenlenmeleriyle, yahut ayrı ayrı yapılandırılmış olmaları itibarıyla kısmen bir miktar gerçek olan, ama daha büyük ölçüde lafta/lafizda kalan bir frenler ve dengeler durumu yaratıyor denilebilirse de, son tahlilde bu bir yanılsama değilse bir abartıdır. Amerikan anayasa hukukçularının duayeni Edward Corwin'in klasik kitabına epigraf olarak aldığı, eski Dışişleri bakanlarından Seward'ın şu sözü şaka veya kaza değildir:

"Biz dört yıl için bir kral seçeriz ve ona belirli sınırlar içinde mutlak

yetki veririz; o da son tahlilde bunları kendine göre yorumlar."

Morfolojik kurumsal düzenlemelerin, "kuvvetler ayrılığı"nın, bir sihirli sözcük olarak dünyada dillerden düşürülmeyen ABD Başkanlık Sistemi en azından fiili işleyiş itibarıyla yürütmenin üstünlüğü kategorisine giren bir "şef" sistemidir ("chief executive", "the chief", vs.). Kennedy'nin danışmanı olan ünlü tarihçi Arthur Schlesinger'in ABD başkanlık sistemine "emperyal başkanlık" (emperyalist demeye dili varmıyor) demesi de boşuna değildir. Monarşik tortuları ve monokratik eğilimleri ile II. Dünya Savaşı'ndan sonra daha da güçlenen başkanlık kurumu ve soğuk savaşın bitişinden sonra tek-kutuplu bir dünya sisteminin emperyal gücü olan ABD'nin anayasası, ABD'nin emperyalist konumuna ve emellerine gayet iyi hizmet etmektedir. ABD anayasası ve yasalarının bazıları iç siyasette de demokratik değildir. Örneğin "Yurtseverlik Kanunu" (Patriot Act) ve oğul Bush'ta fiili olup Obama döneminde yasası çıkarılan, içte ve dışta Başkan'a yargısız infaz (kill list) emri verme yetkisini tanıyan düzenleme en kötüsünden bir monokratik tasarruf değil de nedir?

"2014'te, Türkiye'de cumhurbaşkanı bir oldu-bitti havası içinde ilk defa halka seçtirilirken siyasi sınıfça gösterilmiş olan gaflet geri dönülmez değildir"

Türkiye'deki Durum

2014'te, Türkiye'de cumhurbaşkanı bir oldu-bitti havası içinde ilk defa halka seçtirilirken siyasi sınıfça gösterilmiş olan gaflet geri dönülmez değildir. O "seçtirme" işi, yalnızca halkoyuyla gelen bir cumhurbaşkanı hamlesi değildi; ileride Yürütme'yi kişi olarak da

Yasama'nın denetiminden çıkarmanın ön-adımı idi. Bu amacın, fiilen güdülen bir meclise nazaran anayasal bir formülle daha kolay sağlanacağı ve daha yüksek meşruiyet taşıyacağı düşünülüyordu.

Cumhurbaşkanı'nın bir kez halk tarafından seçilmiş olmasının zorunlu bağlayıcı bir hukuki sonuç doğurmadığı savunulabilir. Bir hatanın, ikiliği veya iç-tutarsızlığı gidermek için de başka bir hatayla tamamlanması diye bir mantık olmaz; ancak ve ancak düzeltilmesi gerekir, diye düşünülmelidir.

"Asıl amaç Yürütme'yi denetim altına almak (ıslah edilmiş bir Yasama ile) ve "tek-adam"da yetki merkezileşmesine meydan vermemektir."

Yaşamsal bir rejim değişikliği konusunda ciddi bir süre ve süreç geçirme gerekliliğini yerine getirmeden birtakım karışık anayasal ve yasal manevralarla, Cumhurbaşkanını (ileride "devlet başkanı"na dönüştürmek üzere) halka seçtirdikten sonra şimdi de onu yüksek yetkilerle donatmamız gerekir tutumu mantıklı değildir. Bu, kundaklama yapıp, yangını söndürmeliyiz diye etrafa dayatmak gibi olur.

Muhayyilenin gücü

Şimdi ya parlamenter sistemin Meclisçe seçilen temsili-sorumsuz cumhurbaşkanına dönülebilir ya da mevcut ikili ve iç-gerilimli durumun fiiliyattan resmiyete dönüştürülmesinin bir zorunluluk olmadığı kabulüyle, ters yönde hareket edilerek, Yürütme erkinin (ve bunun başının) daha iyi denetlenmesi için ek tedbirler alınabilir, anayasa değişiklikleri yapılabilir. Birçok konuda olduğu gibi siyasette de insan muhayyilesinin sınırları çok geniştir. Başkanlık sisteminin yoz formlarını kurcalamak için değil, daha demokratik mekanizmalar yarat-

mak için kullanılabilir, kullanılmalıdır. Asıl amaç Yürütme'yi denetim altına almak (ıslah edilmiş bir Yasama ile) ve "tek-adam"da yetki merkezleşmesine meydan vermemektir.

Söylediğim, yine dayatmayla gelen bir Yürütme'nin üstünlüğü (ve tek-adam yürütmesinin üstünlüğü) hamlesinin halk için eşdeğerli seçeneklerden biri olmadığı, bir büyük sınav olduğu, ülkenin geleceğini (ve akıbetini) belirleyeceği, "yakın ve açık bir tehlike" arzettiği, ilave anti-demokratik yasalara ve uygulamalara zemin ve kılıf hazırlayacağıdır.

Sözde anayasal parlamenter sistemlerdeki cumhurbaşkanlarının bile anayasayı ihlal ve suistimal örnekleri varken ve fiili durumlar resmî düzenlemelere dönüştürülürken (veya dönüştürülmeden), "anayasal" başkanlık sistemlerinin haydi haydi monokratik diktatoryal yönetimlere yol açacağına da kuşku yoktur. Buna vakitlice direnilmelidir.

Siyasi sınıfla, akademiyle, medyayla, sendikalarıyla, dernekleriyle, bir saf hâlinde, tarihe yanlış yön verilmesinin önlenmesi hayati bir meseledir. Bu kesimler aynı zamanda kendileri hakkında da tarihe olumsuz not düşülmesine izin vermemelidir.

"Yasama ve Yürütme erklerinin aynı kurulda, hele tek-şahısta toplanması özgürlükler için en büyük tehlikedir."

Gidilmek istenen yer

Gidilmek istenen yer çoktan belli olmuştur (bir kısmı da fiilen gerçekleştirilmiştir): Hâkim parti yoluyla güdümlü Yasama, Yürütme'nin kontrolünde ve atama ve telkin yollarıyla güdümlü Yargı, ve artık "anayasal" olarak düzenlenmiş tek-adamlık üstün Yürütme. Muhafazakâr Montesquieu'nun korktuğu olmak üzere: Yasama ve Yürütme erklerinin aynı kurulda, hele tek-şahısta toplanması özgürlükler için en büyük tehlikedir. "Kuvvetler ayrılığı" diye takdim edilen başkanlık sistemi, daha önce birçok başka yerde olduğu gibi burada da, aslında bir "kuvvetler birliği" projesidir.

Liberal Brandeis'in korktuğu da olmak üzere: Kuvvetler arasında karşılıklı frenler ve dengeler olmazsa sistem "kanunların değil, kişilerin (kişinin) yönetimi" olur. Tasarlanan projede karşılıklı fren ve dengeler olmayacaktır; "ayrılmış" ve "tepeye konmuş", "denetleyen ama denetlenemeyen" bir "Başkan" dayatılacaktır. Oysa

kuvvetler ayrılığı, başına buyruk bir "Yürütme Şefi"nin ayrılığı ve bağımsızlığı demek değil, bunun içerdiği monokratik eğilimlerin de son kertede Yasama tarafından denetlenmesidir. Teorik ve felsefi norm budur.

Kuzu gösterip kurt çıkarmak halka karşı en azından nezaketsizlik olmaz mı?

Yasamanın üstünlüğü: Örgütlü, kolektif bir erk

Kaldı ki halkın seçmesi, Yürütme'nin Şef'inin daha iyi denetlenmesini sağlamaz; tam tersine, Yasama gibi örgütlü kolektif bir kurum onu daha iyi denetler. Öbür türlü, yetki genişletmek ve gaspetmek isteyen bir başkan, ben halk iradesinin temsilcisiyim veya milli iradenin "bulucusu"yum diyerek Yasama'ya (ve Yargı'ya) karşı zaptedilemez hâle gelebilir. "Yetki kanunları"na bile sığınmadan. Her birey, özellikle de "güçlü" bir başkan özellikle denetlenmelidir. John Dalberg-Acton'ın dediği gibi güç yozlaştırır, mutlak güç mutlak biçimde yozlaştırır. Örgütlü bir erk olan Yasama'ya kıyasla halkın metafizikleştirilerek soyut biçimde idealize edilmesi ancak siyasi retorik konusu ve plebisiter diktatörlerin sık kullandığı bir manipülasyon tekniğidir. Yoksa, demokratik bilinci zedelenmiş bir halk, denetim bakımından, zaten kendi temsilcisi olan -olması gereken- Yasama'ya göre etkisi daha dolaylı olabilecek atomize bireylerin aritmetik yekûnüdür.

Başkanlık arayışlarının başlarından beri milli Türk modeli, "demokratik" Amerikan modeli, çevre ülkelerinin daha uygun, yoz türev modelleri, şimdi de -bir kurnaz ricat gibi görünen- yarı-başkanlık modeli lafları geçiyor.

Başbakan'ın aslında Cumhurbaşkanının "yaveri" konumunda olduğu daha tipik yarı-başkanlık modelinde, ABD'deki gibi "güçlü kişilik - geniş yorum" olanağı da suistimal edildiğinde, Sarkozy ve Hollande (sözde "sosyalist") gibi kişiler ortaya çıkabiliyor; Fransa iç siyasette baskı ve özgürlük kısıtlamalarına, dış siyasette saldırganlık ve egemen ülkeleri bombardımana veya işgale (Mali ve Suriye'yi hatırlayalım) yönelecek şekilde azgımlaşabiliyor. (Yasama'nın denetimi daha güçlü olsaydı, Hollande bu denli azamayabilirdi.) Bu bir merdivendir; çevre ülkelerinde daha da vahim olabilir: Resmen yarı-başkanlık diye başlar, resmen tam başkanlığa ve yoz başkanlığa da inebilir; fiiliyatla başlayıp yukarıdaki resmileştirmelere de yol verebilir.

Maksat demokrasi ise

Kimilerinin verdiği yarı-başkanlık örnekleri arasındaki Avusturya, İrlanda, İzlanda, Duverger'nin yarı-başkanlık listesinde de vardı. Cumhurbaşkanının yetkileri örneğin Fransa'ya göre daha da sembolik kalacaksa niye riske girmeli ve bunu ileride komplikasyonlara gebe olacak şekilde niye yarı da olsa başkanlık sistemi olarak koymalı da, doğrudan parlamenter sistem diye düzenlememeli? Başka bir deyişle, aslında "yetkileri sınırlı" bir "başkanlık" sistemi diye zorlamanın âlemi var mı? (Böyle bir ciddi model de yok.) Hele, amacın aslında bu olmadığı biliniyorsa. Kuzu gösterip kurt çıkarmak halka karşı en azından nezaketsizlik olmaz mı?

Son günlerde bir ikinci tema daha işlenmeye başlandı: Yürütme'de iki-başlılık kargaşa, hatta "kaos" nedenidir, onun için Yürütme'de tek-başlılığa gereksinim vardır. (Giderek diğer erkler de tek-adamın etki alanına girmek üzere.) Oysa, yürütülen propagandanın tersine, Yürütme'de tek-başlılık, yani cumhurbaşkanlığı ile hükümet başkanlığının devlet başkanı sıfatıyla tek kişide toplanması tehlikelidir; iki-başlılık, yani bu iki makamın ayrı olması daha güvenlidir. Erklar nasıl birbirlerini karşılıklı frenler-dengeler sistemi ile denetliyorsa, Yürütme'nin kendi içinde de iki baş bazı bakımlardan birbirlerini denetler durumdadır. Bu da parlamenter sistemin başkanlık sistemine bir başka üstünlüğüdür.

"Erklar nasıl birbirlerini karşılıklı frenler-dengeler sistemi ile denetliyorsa, Yürütme'nin kendi içinde de iki baş bazı bakımlardan birbirlerini denetler durumdadır. Bu da parlamenter sistemin başkanlık sistemine bir başka üstünlüğüdür."

Yürütme erkinin üstünlüğü başlı başına bir sorundur; yürütme'nin tek şefinin üstünlüğü katmerli sorundur. Kısacası, beterin beterdir. Parlamenter sistemin "yasamanın üstünlüğü" ilkesi, başkan/şef sistemlerinin "yürütmenin üstünlüğü" yaklaşımından üstündür. Siyaset ve hukuk felsefesinin normu budur. Maksat demokrasi ise. Meclis üyeleri kadar tüm yurttaşların da özsaygısı ve vakarı bunu gerektirmektedir. Güdümlü meclis ve güdümlü halk mı, onurlu ve saygın bir meclis ve halk mı?

KOLLA KENDİNİ

Şiiri bilir misin?

Yutkunur

Bir lokma ekmekten utanır.

Utanır

yaşamaktan, aşktan, gündelik alışkanlıktan.

Utanır

hayata yazılmışlığından.

Şiiri bilir misin?

Kan sızan kirpiklerinden.

Ölümü kutsamak için değil,

Yanına bırakmamak için celladın.

Evet

ilk ölenle korkuttun bizi.

Fakat sonrakiyle

korkunun son kırıntısını

öldürdün içimizdeki.

Şiiri bilir misin?

Dalgalar Dalgalar

gibi kabarrır.

Uygun adım mısralar

gibi akar

Suskun kimsesiz evlerin,

gecekonduların, okulların,

fabrikaların

bir soluk boşluğundan.

Yollar, nehirler boyu

çınlar haykırıışları.

Sen ey!

Genç ölülerimizden

yaşayan,

Kurulmuş oturan ucube,

Şiiri bilir misin?

O seni biliyor.

Kolla kendini...

süleyman ileri

ABD Başkanlık seçimleri 8 Kasım'da

Bütün dünyaya jandarmalık yapmaya çalışan ve dünya halklarına zulmeden ABD'de seçimler yaklaşıyor. Dört yılda bir yapılan başkanlık seçimleri bu yıl 8 Kasım tarihinde yapılacak.

Maalesef sürekli baskıya, sindirmeye ve kapitalist emperyalist sistemin kara propagandasına maruz kalan ABD halkı iki kötü –Demokrat Parti ve Cumhuriyetçi Parti– arasında seçim yapmaya zorlanıyor. Yine solda bulunan Yeşil Parti (Yeşiller) ve Liberteryen Parti ise şimdiden yarışın dışında bırakılmış görünüyor.

Daha önce iki dönem ABD Başkanlığı yapan mevcut Başkan Barack Obama bu seçimlerde aday olamayacağı için Demokrat Parti'nin adayları ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton ve Vermont Senatörü Bernie Sanders.

Barışçı ve halkçı bir yol izleyeceğini söyleyerek seçilen Obama seçildiği günden itibaren ABD ve dünya halklarına saldırmaya başlamıştı. Başkanlık yaptığı

8 yıl boyunca Amerikan tekellerinin ve dünyanın dört bir yanındaki işbirlikçilerin Başkanı olan Obama Ortadoğu'yu da kana buladı.

Bugün devam eden yarışta Mayıs başında yapılan Indiana'daki seçimlerde Cumhuriyetçi Parti içinde daha önde olan para babalarının temsilcisi Donald Trump'ın rakibi Ted Cruz'u hezimetle uğratması sonucu Ted Cruz seçimlerden çekildi. Bu nedenle seçimler Cumhuriyetçi Parti adayı Donald Trump ve Demokrat Parti'nin açık ara önde olan adayı Hillary Clinton arasında geçecek gibi görünüyor.

Ancak bizler biliyoruz ki bu seçimler işçilere ve emekçi halka hiçbir kazanım getirmeyecek. İlericilerin ve sosyalistlerin örgütlülüğünün zayıf olduğu, işçi sınıfının örgütlülüğünün yetersiz olduğu ABD'de de seçimler büyük para babalarının servetlerine servet katma, dünya halklarını daha da yoğun sömürme yarışı olarak okunabilir.

Normandiya Dörtlüsü Ukrayna sorununu görüşüyor

Rusya, Almanya, Fransa ve Ukrayna'dan oluşan Normandiya Dörtlüsü 11 Mayıs 2016'da mevcut Ukrayna krizini görüşmek için bir araya geliyor. Taraflar, görev ve sorumluluklarını yerine getirip getirmediğini görüşmek için Almanya'nın Berlin kentinde toplanacak.

Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Grigory Karasin, her konunun masaya yatırılabilirliğini ve hiçbir konunun asla tartışılmaz tabu olarak kabul edilemeyeceğini açıkladı. Karasin, daha önceki anlaşmada zaten tarafların neler yapması gerektiğinin açık olduğunu, dolayısıyla bu toplantının geçmişin bir değerlendirmesi olacağını belirtti.

Toplantıda görüşülecek temel konular arasında Luhansk ve Donetsk'in durumu, Kiev yönetiminin ara ara devam eden çatışmalardaki tavrı

ve sınır güvenliği olacak. Karasin; Kiev'in her şeyi tam bir ateşkes sağlayana kadar erteleme niyeti olsa da Donbass'ta seçimlerin Haziran-Temmuz gibi yapılmasının planlandığını belirtti.

3 Mart'ta Fransa'nın başkenti Paris'te yapılan toplantıda Almanya ve Fransa Haziran-Temmuz'da yapılacak seçimlerde Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı'ndan katılacak gözlemcilerle seçimin güvenilirliğinin sağlanabileceğini belirtmişti. Bu toplantıda Kiev yönetimi böyle bir girişimi kabul etmemişti.

Emperyalizmin Rusya'yı kuşatması olarak görülebilecek Ukrayna hamlesi de aynı Suriye hamlesi gibi Rusya tarafından şimdilik püskürtülmüş durumda. Ukrayna'da bilindiği gibi ABD ve AB emperyalizminin kışkırttığı gerici-faşist gruplar ülkeyi felakete sürüklemişti.

Azerbaycan ve Ermenistan savaşının eşliğinde

Azerbaycan ve Ermenistan arasında Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra büyük bir sorun hâline gelen Dağlık Karabağ bölgesi için iki ülke arasındaki çatışmalar yeniden tırmandı.

Sovyetler Birliği döneminde Azerbaycan toprakları içerisinde yer alan ve nüfusunun büyük bir bölümü Ermenilerden oluşan Dağlık Karabağ bölgesi, Nisan ayı başında yoğunlaşan çatışmalardan dolayı iki ülke arasında daha da açılmasına neden oldu.

Çatışmaların yoğunlaşması nedeniyle Rusya'nın da araya girmesiyle iki ülkenin Genel

Kurmay Başkanları bir araya gelerek ateşkes şartlarını görüştüler. Bir süre sonra karşılıklı ateşkes sağlandı. Ancak ateşkes kısa sürdü ve çatışmalar Nisan sonu Mayıs başında yeniden tırmandı.

Emperyalizmin de teşvik ettiği iki ülke arasındaki çatışmalarda şimdiye kadar her iki taraftan da onlarca emekçi çocuğu cephede öldü. Emperyalizmin bütün Kafkasya bölgesini ateş çemberine çevirme planlarını halklar kabul etmemeli, halklar emperyalizmin kışkırtıcılığını yaptığı savaşa karşı barış mücadelesini yükseltmelidir.

Mülteciler güvenli yaşam arıyor

Emperyalizmin saldırılarından kaçarak kendi ülkesi dışında güvenli yaşam arayanların sayısı her geçen gün artıyor. Bu da Avrupa, Asya, Afrika ve Ortadoğu'da aslında büyük göçlerin yaşandığını ortaya koyuyor.

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliğine göre mülteciler daha çok Batı'ya doğru yola çıkıyor. Ancak birçoğu hedefledikleri yerlere varamıyor.

Ülkelerinden göç etmek zorunda kalanların büyük bir bölümü konakladıkları alanda açlık, barınma ve ısınma gibi sorunlar yaşıyorlar.

Mültecilerin sığındıkları ülkelerdeki koşulların yeterli olmadığını belirten BM yetkilileri, bu ülkelerden gerekli önlemleri almasını ve mültecilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesini talep ediyor.

Hayvan hakları ve vejetaryenlik

Dünya giderek canlılar için daha acımasız, daha yaşanılmaz bir hâle bürünüyor. Üstün tür olduğumuzu iddia eden biz insanlar kendimiz dışında varlık gösteren her türlü canlıya karşı vahşice ve üstten bakan bir tutum sergiliyoruz. Ne de olsa tüm nimetler “insanoğlu” için! Buradaki “oğul” kelimesine de takılmak gerekir ama benim şu an üzerinde durmak istediğim konu bu değil. Doğayı mahvediyoruz, kendimiz dışındaki tüm canlıları kendi malımız gibi görüyor ve onlara yaptığımız her şeyi “mübah” sayıyoruz. Oysa onlar sadece hayatlarını sürdürmek istiyorlar. Yemek, içmek ve barınmak istiyorlar. Bizse hem onların doğal yaşam alanlarını mahvediyoruz, hem de gasbettiğimiz yaşam alanlarında onları fazlalık olarak görüyor ve başımızdan defetmek istiyoruz. Hayvanların neler yaşadıklarını görmek için aslında sadece gözlerimizi biraz açmamız yeterli. Barınaklara, sokaklara, ormanlara ve şehir çöplüklerine bakarsak daha net bir fikir sahibi olabiliriz. Bazı görüntüleri midemizin kaldırmaması mümkün bile değil maalesef.

Hayvanseverlerin yürüttüğü mücadeleler

Yine de, genel diyebileceğimiz bu duyarsızlığa rağmen, azınlık da olsa bir kesim hayvan haklarını koruma ve bu konuda farkındalık yaratma adına çeşitli etkinlikler düzenliyorlar. Hayvan sergileri, barınak ziyaretleri ve hayvan ihtiyaçlarına yönelik bağışlar organize ediyorlar. Her ne kadar, yapılan etkinlikler toplumda hayvan hakları konusunda duyarlılık kazandırma açısından yeterli olmasa da, bu konuda duyarlı olan insan sayısının gün geçtikçe artıyor olduğunu görmek sevindirici.

Hayvan haklarını koruma konusunda duyarlı olan ya da bu konuda yeni yeni farkındalık kazanan bireyler bir şeyler yapmak istiyorlar. İlk olarak, kendi ülkelerindeki hayvan haklarını koruma konusunda faaliyet yürüten derneklere ve organizasyonlara üye oluyorlar. Kendi yaşadıkları ya da çalıştıkları çevrelerde yaşayan sokak hayvanlarının ihtiyaçlarını karşılamak için küçük gruplar hâlinde yemek ya da ilaç bağışı kampanyaları düzenliyorlar. Belediyelerle iletişime geçip zor durumdaki hayvanlara yardım etmeye çalışıyorlar. Sosyal paylaşım sitelerinde ilanlar açıp bu ilanlarla sokak hayvanlarının seslerini daha geniş bir çevreye duyurmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla, bu konuda çevrelerini de kendileri kadar aktifleştirmeye çalışıyorlar.

Vejetaryen yaklaşım

Bütün bu birlikte yapılan uğraşların yanı sıra hayvan hakları savunucularının çoğunun vejetaryen olduğunu da belirtmekte fayda var. Peki nedir vejetaryenlik? Genelde etyemezlik olarak bilinen “vejetaryen” kelimesi, Latince “sağlam, canlı, yaşam dolu” anlamına gelen “vegetus”

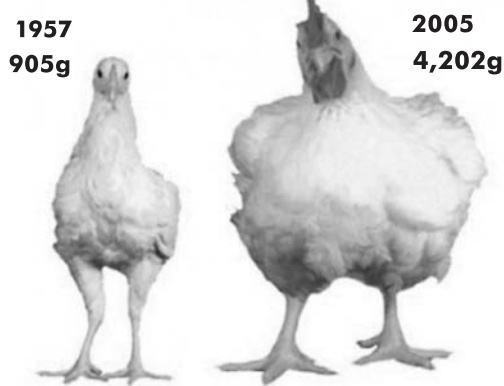
sözcüğünden gelir. Vejetaryenler, çeşitli nedenlerle et yemezler, hayvanlar üzerinde test yapan firmaların ürünlerini kullanmazlar ve hayvanların öldürülmesiyle üretilen giysileri giymezler.

Vejetaryenler öncelikle hayvan sömürüsüne ve köleliğine karşı çıkarlar. Hayvanların yaşam haklarını savunurlar. Endüstrinin hızla geliştiği günümüz koşullarında et üretim tesislerinde ve hayvan çiftliklerinde, hayvanların işkence koşullarında yaşayıp acı içinde öldürülerek sofralarımıza hazır hâle getirilmesinin kabul edilemez olduğunu savunurlar. Ayrıca, bu tesislerde, et üretimi için sağlanan koşulların insan hayatı açısından da sağlıksız koşullar oluşturduğunu savunurlar.

Vejetaryenler, türçülüğü reddeder. İnsanların diğer türlerden daha üstün olduğu ve bütün türlerin insanlara hizmet etmesi gerektiği tezini kabul etmezler. Hayvan sömürüsünü, diğer bir deyimle bir türün başka bir türü sömürmesini normal kabul etmenin, güçlü olan toplumların, sınıfların ya da insanların, güçsüz olanları sömürmesini de normal karşılamaya sebep olacağına inanırlar.

Vejetaryenler zevk için avlanma fikrini şiddetle reddederler. Bir canlıyı öldürmenin insana zevk vermesinin sağlıklı bir duygu olmadığını savunurlar. Bir insan kendi damak zevki için ya da eğlenmek için bir hayvanın avlanmasını ya da öldürülmesini normal karşılayabiliyorsa, bunun kendisinden aşağı gördüğü ya da görüşlerine taban tabana zıt olan diğer insanların da öldürülmesini normal karşılamasına neden olabileceğini savunurlar.

İnsan sağlığının riske atılmaması adına yapıldığı söylenen hayvan deneylerine karşı mücadele

yürütürler. Bilindiği üzere, hayvanlar üzerinde test yapmayan firmalar var. Demek ki bu mümkün. Hayvanlar üzerinde test yapan firmalar için kolayına kaçıyorlar ve hayvanlara inanılmaz işkenceler yapıyorlar. Vejetaryenler ihtiyaçlarını hayvanlar üzerinde test yapmayan firmaların ürünlerinden karşılamaya özen gösterirler.

Vejetaryenler, hayvanları insanların emrine amade olan köleler olarak görmezler. Dolayısıyla meselenin insani olduğu kadar politik bir tarafı da vardır. Hayvanları köleleştirmek, sistemin sömürü çarkının daha hızlı ve kazançlı dönmesine olanak sağlar. Hayvanlarla, onlardan hiçbir bireysel çıkarımız olmadan bir paylaşım ilişkisi içinde bulunmak sistem tarafından tehlikeli görülüyor. Tıpkı insanların da bireysel fayda yerine toplumsal fayda isteğiyle paylaşım ilişkisi içinde olmalarından korktukları gibi.

Başka türlü bir yaşam mümkün

Hayvanların yaşadığımız hayatın bir parçası olduğunu kabul edebilmek, onlardan sevgi dışında hiçbir beklentimiz olmadığı hâlde onların hayatlarını kolaylaştıracak adımlar atabilmek ve hayvanların yaşadığı doğal ortamlara saygı gösterebilmek bugün için zor görünse de imkânsız değil.

Ben de, tüm canlıların hak ettiği koşullarda ve mutlu bir şekilde yaşaması gerektiğine inanan bir vejetaryenim. Mezbahalarda, üretim çiftliklerinde, fabrikalarda işkence gören ve yaşama hakları ellerinden alınan bütün hayvanların çığlıklarını duyuyorum. Sokakta yağmurun altında, betonda bir yerlere sığınmaya çalışan, açlıktan kaburgaları görünen, yanına başını okşamak için yaklaştığımızda ona zarar vermemiz için kaçacak delik arayan, gözleri korku ve mutsuzluk dolu, yalnız ve çaresiz yüzlerce hayvanı görüyorum. Sokaktan gelen her hayvan sesine tepki veriyor, onların yardımına koşmak için elimden gelen bütün imkânları kullanıyorum. Yolda ezilen bir hayvan gördüğüm zaman, onun cansız bedeninin bile umursanmayışına kahroluyorum. Ben dünyanın hepimize, tüm canlılara yetecek kadar kaynağa sahip olduğunu düşünüyorum. Yeter ki kaynakların paylaşımı yapılırken gözlerimizde dolar işareti yerine sevgi pırıltıları olsun. İnanıyorum ki, bir araya gelerek hem sistemin üzerimizde bıraktığı çamurdan kurtulacağız, hem de geleceği bütün canlılar için daha yaşanılabilir bir yer hâline getirebileceğiz.

duygu kaplan

Üç fidan anmasının ardından

6 Mayıs 2016 - Tarsus

Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi tekeli burjuvazinin 6 Mayıs 1972'de idam ettiği üç yiğit devrimci Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan birçok ilde yapılan eylem ve etkinliklerle anıldı.

6 Mayıs 2016 - İstanbul

İstanbul'da yapılan anma etkinliğinin ilki İstanbul Üniversitesi'nde gerçekleştirildi. 6 Mayıs'ta gerçekleştirilen anmada üniversite öğrencileri "emperyalizme ve faşizme karşı Denizlerin yolunda üniversiteyi savunuyoruz" pankartı

açtılar. Ardından saat 18.00'de Gümüşsuyu'ndan Dolmabahçe'ye bir yürüyüş gerçekleştirildi. Dolmabahçe'de basın açıklaması yapılarak üç fidan anıldı.

3 fidana daha da genelinde 68 kuşağına, dönemin devrimci önderlerinden Harun Karadeniz'e, Vedat Demircioğlu'na, Mahir Çayan'a ve İbrahim Kaypakkaya'ya baktığımızda hangi gelenekten gelirse gelsin hepsinin antiemperyalizm konusunda aynı yoldan yürüdüklerini söylemek lazım. Bugünse onları anlamak ve onların mücadelesini yükseltmek için, emekçilerin kurtuluşu ve halkların kardeşliği için Amerikan emperyalizmine, mezhep ve etnik temelli çıkarmak istediği kardeş kavgalarına yani cep kanton politikalarına kararlı bir şekilde karşı durmak gerekiyor.

Faşizme karşı zaferin 71. yılı

Emperyalist-kapitalist sistemin hayatı vahşete çevirdiği günlerde yaşıyoruz. ABD öncülüğündeki emperyalist kapitalist sistem halklara baskı yapıyor; parasıyla, kültürüyle halkları teslim almaya çalışıyor. Bu da olmayınca ülkeleri işgal ediyor, insanları katlediyor. Bütün bu savaş ve çatışmaların arasında ırkçılık, şovenizm, faşizm Avrupa'nın bazı bölgelerinde yeniden hortluyor.

Oysa birkaç gün önce geride bıraktığımız 9 Mayıs, Sovyetler Birliği topraklarının büyük bir bölümünde faşizme karşı "Zafer Günü" olarak kutlandı. Avrupayı kasıp kavuran, milyonlarca insanın ölümüne yol açan faşizmi 71 yıl önce ancak Kızıl Ordu durdurabilmişti. 71 yıl önce Hitler yönetimindeki işgalci faşistleri kovalaya kovala-

ya Berlin'e kadar süren Kızıl Ordu birlikleri 9 Mayıs 1945'te Alman Başkomutanlığını kayıtsız şartsız teslim almıştı. Ve, dünya Hitler faşizmi belasından kurtarılmıştı.

Bu yıl 9 Mayıs'ta başta Rusya'nın başkenti Moskova olmak üzere, Moldova'nın başkenti Kişinev'den Ukrayna'nın başkenti Kiev'e birçok yerde insanlığın faşizmden kurtuluşunun 71. yılı kutlandı. Bir çok yerde törenler düzenlendi. ABD emperyalizminin dünya halklarını tehdit ettiği böyle bir dönemde faşizmin mahkûm edilmesi işçiler, emekçiler, ilericiler ve devrimciler için elbetteki önemli. 9 Mayıs Faşizme Karşı Zafer Günü, bu bağlamda, emperyalizme ve kapitalizme karşı 21. yüzyıl mücadelelerine de esin kaynağı olmaya devam edecek.

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Geleneksel İnek Bayramı 5-6 Mayıs 2016 tarihlerinde kutlandı.

İnek Bayramı, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde nam-ı diğer Mekteb-i Mülkiye'de uzun yıllardır düzenli olarak gerçekleştirilen, öğrencilerin gerek okula dair gerekse ülke ve dünya gündemine dair sözlerini, eleştirilerini özgürce söyledikleri, klasik üniversite şenliklerinden farklı olma iddiası ile süren gelenektir. İnek ismi ise öğrencilerin, okulun kuruluşundan itibaren gerek akademik gerekse politik başarılarından dolayı verilmiş bir sıfattır.

İki gün süren İnek Bayramı programı 5 Mayıs Perşembe günü saat 10.00'da "seçilmiş" SBF Dekanı Serpil Sancar'ın istifası üzerine "atama" ile gelen Kadir Gürdal'ın ve Mülkiyeliler Birliği Başkanı Erdal Eren'in konuşması ile başladı. Konuşmalar sonrasında ise öğrenciler arasından seçilen temsilî imamın okul yönetimine, ülke yönetimine, dünya gündemine, topluluk ve bölümlere komik bir dil ile serzenişte bulunduğu imam duasına geçildi.

İmam duasından satır başları ise şöyleydi;

- İstifa edip etmediği belli olmayan Başbakan.
- Okulun kapısında toma (Toplumsal olaylarla mücadele aracı) beklemesine ithafen "serinlemek isteyenler için kapıda toma hizmeti mevcuttur, hiz-

metten faydalanmak isteyenlerin karşısına geçip 'barış' demesi yeterlidir.

- Okulun akademik kadrosundan Barış Ünlü davasına gönderme.
- TDK'de regl olan kadına "kirli" denilmesi protesto edildi.
- Cebeci Karakolu ayağınıza geldi, her yerde gözaltına alınır ve teslim edilir hatta öğrenciler karakolda staj yapma fırsatı yakaladı.
- Yangın yerine dönen memleket toma ile söndürülemez.

İmam duasının ardından Geleneksel İnek Yürüyüşü'ne geçildi. Tüm bölümlerin arka arkaya pankartlarıyla sıralanıp 'gerçek' inek ile okulun dışında 500 metre kadar yürüdüğü bu etkinlik güvenlik(!) gerekçesiyle okulun içinde ve maket inekle yapıldı. Dikkat çeken pankartlar içerisinde en ilgi çekici olanı Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü'nün hazırladığı "Asıl İktidar Baretteki Alın Teri" pankartı oldu.

Yürüyüşün ardından okulun içinde bölüm fermanlarına geçildi. 2 gün boyunca üçer bölüm fermanı okunan süreçte Nâzım Hikmet de anıldı. Fermanların ardından İnek bayramı programı sona erdi.

ege şener

Özgecan davasında emsal karar

Özgecan'ın ailesi kararı yerinde buldu. Annesi, "Bu kararlar kızım geri gelmeyecek ama hak ettikleri cezayı aldılar" dedi. Özgecan Aslan'ın ailesi, meclisten Özgecan Aslan yasasının geçmesi için yetkililerden talepte bulundular. Kadın örgütleri ve Özgecan'ın avukatları ise, kararda indirim yapılmasının önemine değinerek bu kararın diğer kadın cinayetleri davasında emsal oluşturması gerektiğini söylediler. Kadın cinayetlerinin önlenmesi için acilen tedbir alınmasını istediler. Halkı derinden etkileyen Özgecan

davasında, büyük oranda kamuoyunu memnun edecek bir ceza çıksa da sorunlar çözülmüş değil. Hâlâ kadın cinayetlerini işleyenler hakkında çeşitli sebeplerle indirimler uygulanabiliyor. Kadın cinayetlerini durdurmak amacıyla çıkarılması gündeme gelen Özgecan Aslan yasası ise, mecliste bekliyor. Kadınların her gün ölmesine neden olan erkek egemen sistemle köklü bir hesaplaşma gündeme getirilmiyor.

Kadın cinayetlerinin yüzde 1500 arttığı dönemin iktidarı olan Erdoğan- AKP yönetimi, kadın haklarını ayaklar altına alıyor. Kadınları toplum hayatından dışlayacak, eve hapsedecek, yalnızca annelik rolünü tanıyacak düzenlemelerle kadını, erkeğin egemenliği altına daha ağır bir şekilde almaya çalışıyor. Sistem bu şekilde, yeni kadın cinayetlerinin yolunu döşemiş oluyor.

Kadının adı

Kadın doğduğu zaman kendisine verilen soyadını nihayet evlendikten sonra da kullanmaya devam edebilecek. Ve hatta velayetini aldığı çocuğuna kendi soyadını verebilecek.

Sessiz çoğunluğun sesi

Evlenerek yeni bir soyadı almak sonucu yaşanan duygular insanın başına gelmedikçe üzerinde düşünmeyeceği detaylardan sayılır. Pek çok sorun gibi bu da ancak toplumun "normali" konusunu düşünmek zorunda kalacak kadar toplumun dışına düştüğümüzde farkına vardığımız bir konudur. Nasıl oluyorsa, toplumun yarısının muhatap olduğu bu konuyu biz hâlâ normal ve dışı meselesine bağlı düşünüyoruz. Ve biz hâlâ normal görülmeyen bir talebi gerçekleştirebilmek için, sanki küçücük bir azınlığın talebinden söz edermişiz gibi bir algıyla sarılıyız.

Sessiz çoğunluğun ısrarı

Şimdiye dek hiç evlenip karısının soyadını alan bir adamla karşılaştınız mı? Neticede bunu isteyerek yapmakla zorunda kalarak yapmak arasında da epeyce fark vardır. Bir yüküdür evlenip yeni bir nüfus cüzdanı, yeni banka kartları, yeni bir imza edinmek zorunda olmak; sonra bir de boşandığında yeniden baştan başlamak, tüm resmiyetleri önceki hâle döndürmek. Bunlara bir de, varsa eğer, velayetini aldığı çocuğun eklenir. Boşanmış olduğun adamın soyadıyla, fakat seninle beraber yaşaması söz konusudur. Ailesini "bir arada tutmayı başaramayan, toplumun hadsiz kadınlarına" çocukları üzerinden tekrar tekrar yaşatılan bir saldırdır bu. Çocukların ruhuna dokunduğu onca an, nasıl açıklayacaklarını bilemeyecekleri bir normal dışılık. Nihayet bunu da kabullenebilmiş hukukumuz, boşanma sonucunda annesinde kalan çocuğun annesinin soyadını taşımasına imkân tanınmış.

Geçen yıllarda daha da belirginleşen Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine uyumlu iç hukuk yollarının üretilmesi zorunluluğu, yargı aparatında ve toplumda dirençle karşılanırsa da, kadınların ısrarlı mücadelesi karşısında, yavaş yavaş bazı alanlarda kadın ve erkeğin daha eşit olduğu anlayışları kabullenmeye başlamış görünüyor. Her alanda mücadelemiz, gördüğümüz her detayda daha güzel günlerin kavgası!

10 Ekim 2015 Saat 10.04... ANkara

aslı sicimoglu

şuramızda bir şey var
acıya benzer umuda benzer
böyle günlerde hayat
hem acıya,
hem umuda benzer"
Arkadaş Z. Özger

Her zamanki telaşındaydı Ankara. Her miting öncesinde olduğu gibi grisini bir kenara bırakıp güneşini esirgemediği kalabalıklara hazırlıyordu kendini. Hele ki mevsimlerden baharsa ilk olsun son olsun fark etmez yazdan sakladığı ya da yazı ayırdığı güneşini esirgemez.

Güzel bir eylem gününe hazırlanıyordu Ankara; farklı coğrafyalardan gelen yoldaşları, dostları, bizim çocukları buluşturmaya..

Bilenler bilir Ankara'yı; zordur. Sevmek de zordur. Öyle kendini ilk görüşte aşık edecek güzellikleri de yoktur. İlk görüşte aşık olmazsınız; ama yaşadıkça seversiniz, tanıdıkça seversiniz. Hele ki görünenin ardındakine meraklıysanız...

Ankaralı olmak için orada doğmak da yetmez, Ankara'yı yaşamak gerekir..

İşte bu yazıyı; bu özellikleriyle, barışı, kardeşliği, eşitliği, özgürlüğü haykardığımız, türkülerimizle, şarkılarımızla, halaylarımızla, horonlarımızla her renkten danslarımızla grisine renk kattığımız bir miting sonrası; bizi dostlarla buluşturan ev sahibine övgü niteliğinde yazmayı ne çok isterdim.

İsterdim ki; gri olmadığını, renkleri, dilleri, kadını, erkeği, çocuğu; nasıl da kollarını barışa açarak ağırladığını, bir şehri sevmek için illa ki sokaklarının denize çıkmasının gerekmediğini anlatayım.

Ama öyle olmadı.

Olamadı...

Oysa nasıl da heyecanlı nasıl da umut vericidir büyük merkezi mitingler. Ev sahibi de olsanız misafir de tazelenirsiniz, yenilenirsiniz, "çok" olduğunuzu yine yeniden hissedersiniz. Hazırlanan yolluklar, otobüslerde söylenen şarkılar, molalarda buluşanların kucaklaşmasından sonra kol kola omuz omuza çekilen halaylar... Eylem

alanlarına çevrilen dinlenme tesisleri.. Ve birilerinin illaki; "yarına enerjimiz kalsın arkadaşlar" sözleriyle gülüşmesi gözlerin. Oysaki ertesi gününü heyecanı size yorgunluğunuzu da unutturur uykusuzluğu da.

Ama öyle olmadı.

Olamadı...

Saat 10.04....

"onlar ümidin düşmanıdır, sevgilim, akar suyun, meyve çağında ağacın, serpilip gelişen hayatın düşmanı..."

Nâzım Hikmet

Hepimiz oradaydık. Kimimiz miting alanında, gelmeyenlerimiz evlerinde, çocuklarını eşlerini, arkadaşlarını yoldaşlarını yolculayanlar; az sonra evden çıkacaklar bizim çocukları karşılamak için evinden erken çıkanlar... Orada olsun olmasın yüreği barıştan yana atan herkesin akli yüreği miting alanında idi. Ondan ki bomba hepimizin yüreğinde patladı.

Tarifsiz zamanlardayız şimdi. Boğazımızda bir yumru yutkundukça yüreğimizde hissettiğimiz. Güzel günlerin düşüdü vurduğunuz, güvercin kanadında taşıdığımız barıştı vurduğunuz, bizim arkadaşlar biçim çocuklardı..

Ve kalanlar, şans eseri orada olmadığı için hayatta kalanlar yaşıyor olmanın mahcubiyetinde... Siz; karşısındakini sağ görünce sevinen kendisi yaşadığı için utanan insanları vurdunuz.

Şimdi Ankara suskun, garip, acılı... Ankara çocukları, arkadaşları için döküyor yağmurlarını. Ankara üzerinden hiçbir zaman atamayacağı bir ağırlığa mahkûm. Siz bir kenti sonsuz bir hüzne terk ettiniz.

Siz; bizi göz göre göre öldürdünüz. Biz sizin gözünüze baka baka çoğalacağız, gözünüze baka baka "çok" olacağız.

Edip Cansever'in dediği gibi; "...sıkıntı var, boğuntu var, tedirginlik var, çirkinlik, yalan, her şey var. ama hep umut var her şeyin içinde..."

Sacco ile Vanzetti'nin hikâyesi

1920'lere yaklaşırken, Amerikan yönetimi sosyal sorunlara yeni bir bakış açısı getirmek için uğraşıyordu... Ülkedeki refah görüntüsüne rağmen, sanayi işçilerinin yarısı hâlâ sefalet içindeydi. Sanayide çalışan işçilerin yüzde 44'ünü göçmenler oluşturuyordu. O dönem "laissez faire" (bırakınız yapsınlar) ekonomi ilkesi hâkimdi. Hükümet, ticarete elden geldiğince az müdahale etsin deniyordu. Toplum tabakaları arasındaki bu derin ayrılıklara çözüm bulunmıyordu. Göçmenlerin yaşadığı kenar semtlere sağlık hizmeti, alt yapı çalışmaları, toplu taşıma araçlarının yaygınlaştırılması gibi reformlar başladı. Çocuk işçilerin çalıştırılması konusu ve iş saatleri yeniden düzenlendi. Ancak bunlar makyajdan öteye gidemedi. Kökten çözüm isteyen Amerikan Sosyalist Partisi (Tarihe Eugene V. Debs'in direnişi diye geçmiştir) eyaletlerde kişilerin kendi öz yönetimlerini sağlamaları üzerine barışçıl yollardan bir direniş başlattı. ABD tarihindeki en büyük sosyalist hareket bu dönemde başarıya ulaştı. 1912 seçimlerinde yüzde 6 oy aldı sosyalistler.

İşte bu günlerde (1921) iki anarşist İtalyan göçmeni Nicola Sacco ve Bartolomeo Vanzetti somut delillere dayanmayan nedenlerle cinayetle suçlandı ve hüküm giydi.

1921'de ABD Kongresi göçmen kabulüne sınır getiren yasalar çıkardı. İçki satışı yasaklandı. Bu yasak aynı zamanda kirli para devrinin başlangıcı kabul edildi. Çeteler, gangsterler ve mafya bu yasakları delerek kaçakçılığı bir sektör hâline getirdi. Garip yıllardı o yıllar... Caz ve sessiz sinema gelişmiş, dönüşüme ayak uyduramayan insanların davranışları da tuhafaşmaya başlamıştı. Bayrak direğine tırmanıp üstüne oturma ya da süs balığı yutma eğlenceden kabul ediliyordu. Ötede zenci öldürmek bir çeşit vatanperverlik sayılıyordu. Ku Klux Klan, tarihinin en yoğun taraftarını bu günlerde buluyordu. Yahudiler, göçmenler ya da katolikler şiddete maruz kalıyordu. Aynı günlerde büyük şirketler altın çağını yaşıyordu. ABD tüketim toplumuna dönüşmüş; pazar alabildiğine genişlemişti. Genişlemesine genişlemişti ama çelişkiler kanlı günlere gebeydi. Kârlar yüksek, faizler düşüktü. Nakit çoktu çok olmasına ya, borsa spekülasyonlarında eriyip gidiyordu çoğu. Hisse senetlerinin fiyatları gerçek değerlerin çok üstündeydi. Yatırımcılar, hisse senedi topluyordu ama bu paranın da yüzde 90'ını borçlanarak sağlıyorlardı. Ardından ,tarihe "Kara 1929" diye geçen kriz yılı geldi. Borsa çöktü. Dünya ekonomisi allak bullak oldu. 1932'ye varmadan binlerce banka ve yüz binden fazla şirket battı. Sanayi

üretimi yarı yarıya azaldı ve ücretler yüzde 60 geriledi. Her dört işçiden biri işsiz kaldı.

15 Nisan 1920'de Boston'a bağlı South Braintree'nin ana caddesinde bir ayakkabı fabrikası soyulur. Bu soygun sırasında iki adam öldürülür. (Ayakkabı fabrikasının muhasebecisi ve onun koruması) Önce, dönem düşünüldüğünde bu soygun çok sıradan gelebilir. Ancak olay ABD'nin toplumsal paranoyaya dönüştürdüğü kızıl korku kalıbına oturtulduğunda bunun bir "yabancı göçünü yargılama" olduğu anlaşılır. Neyse, o gün fabrika çalışanlarının haftalıklarının içinde olduğu çelik kasalar indirilirken iki adam tabancalarını ateşler, kasayı çalar ve kendilerini bekleyen bir Buick arabaya binerek kaçıp giderler. Saldırı sırasında kullanılan Buick'in izini süren Komiser Stewart, daha önce de başı belaya giren İtalyan göçmenlerle karşılaşır. Teşhis edilen üç kişi vardır ama ortadan yok olmuşlardır. Aynı anda komiserin bulunduğu tamirhaneye gelen iki İtalyan Stewart'ın boş atıp dolu tutmaya çalışan sorgusundan hoşlanmayıp ters cevaplar verince tutuklanırlar. (5 Mayıs 1920) İkisi de yabancıdır. İkisinin üzerinde silah vardır. Üstelik üzerlerinde anarşist bir bildirinin müsveteleri bulunur. Bu iki kişiden birinin adı Nicola Sacco, diğerinin adıysa Bartolomeo Vanzetti'dir.

Sacco ayakkabı tamircisi, Vanzetti'ye sey-yar bir balıkçıdır. Olayın olduğu gün, South Braintree'de bile değillerdir ama... göçmen ve anarşistlerdir. Doğru dürüst İngilizce konuşmayan bu iki İtalyan savunma bile yapamadan cinayetle suçlanıp tutuklanırlar. Kısa bir zaman sonra da tarihe 'adalet ayıbı' olarak geçecek bir kararla idama mahkûm edilirler. (Bu ara cinayet suçundan içeri girmiş olan Celestino Madeiros adlı bir esrarkeş, soygunu ve cinayetleri Joe Morelli çetesiyle birlikte işlediğini itiraf etse de... idam kararı değişmez)

Şimdi bu iki İtalyan'ı daha yakından tanıyalım.

Nicola Sacco; sessiz, mağrur bir anarşisttir. Hapiste olmaktan çok, karısından ve çocukları Dante'yle (içeri alındıktan sonra doğan), kızı İnes'ten ayrı kalmak ona dokunur. 1885'te doğduğu İtalya'dan Amerika'ya 1908'de gelmiştir. Kunduracıdır. 1912'de karısı Rosina Zambelli'yle evlenmiştir. ABD yaşam tarzına uyum sağlayamamıştır. Bu yüzden İtalyan anarşistlerine yakın durmuştur hep. Para biriktirmek için uğraşmıştır sadece. Amacı yeteri kadar birikim yapmak ve bir an önce ülkesine dönmektir. Annesinin ölüm haberini alınca dönüş fikri yeniden canlanır ve tutuklandığı günün sabahı dönüş için valizlerini toplamaya başlar.

Ama aynı gün bir anarşist mitinge katılmaktan geri duramaz yine de. Miting matbaada çalışan bir İtalyan gencin "kuşkulu intiharı" üzerine düzenlenmektedir. Aynı gün tutuklanır. Yaşadığı hükümlülük süresince göçmenlere ve İtalyanlara karşı kör bir nefretin kurbanı olduğuna inanır.

Bartolomeo Vanzetti; 1888'de ku-

zey İtalya'da doğmuş, aynı Sacco gibi 1908'de ABD'ye gelmiş bir anarşisttir. Neşeli ve arkadaş canlısı bir balık satıcısıdır. Okumayı çok sever. Dante, Hugo, Tolstoy, Marx ve Proudhon'un bütün kitaplarını okur. Tam bir eylem adamıdır. Militandır. Anarşist kuramın dehaları Kropotkin ve Malatesta'ya hayrandır. Belki de dünya siyasi tarihine bir çivi gibi saplanan mahkemedeki konuşması (9 Nisan 1927) sınırları çelik gibi olan Vanzetti'nin bu etkilenimleri sonucunda öylesine cesurdur. Bu konuşmayı, Can Yücel 1957 yılında *Her Boydan* adlı kitabında "Yargıçlara Son Sözüm" başlığı altında şiirsel bir anlatıma aktarmıştır.

"Bunlar gelmeseymiş, siz çıkmasaydınız karşıma /
Ona buna dert anlatacağım diye köşe başlarında Harcar giderdim ömrümü,
Silik, belirsiz, yenilmiş titretir giderdim kuyruğu /Ama şimdi öyle mi ya!
Bizim başarımız bu ölüm, bizim zaferimiz bu.
Dünyada aklımıza gelmezdi böyle yararlı olacağımız /
İnsanlık için, adalet için, hürlik için
Eskaza gördüğümüz bu hizmeti
Bir kere değil, on kere yaşasak yapamazdık.
Dediklerimiz, hayatımız, çektiklerimiz hiç kalır bunun yanında.
Hiç kalır yanında idamımız -
bir kunduracıyla bir işportacı parçasının idamı.
Yaşayacağımız o son anı elimizden alamazsınız ya!
O bizim işte, o bizim zaferimiz."

Bu haksız idam kararı hem ABD'de, hem de bütün dünyada büyük tepkilere neden olur. Davanın yeniden görülmesi için pek çok başvuru yapılır. İmzalar toplanır. Haksızlığa karşı verilen yüzbinlerce imzanın içinde kimler yoktur ki? Anatole France, H. G. Wells, G. Bernard Shaw, Bertolt Brecht, Romain Rolland, Katherine Ann Porter, Sinclair Lewis, Marie Curie, Albert Einstein, Fritz Kreisler, İsadora Duncan ve milyonlar... İnfazın gerçekleştirildiği 22'yi 23 Ağustos'a bağlayan gece; New York'tan Paris'e, Buenos Aires'ten Leipzig'ye, Berlin'den Kopenhag'a, Kahire'den Sidney'e kadar pek çok yerde mitingler yapılır. Paris'te 150 bin kişi ABD Büyükelçiliği önünde polisle çatışır. Boston'da toplanan 250 bin kişiye polis ve asker saldırır.

Ama ...

İdam hücrelerinde elektrikli sandalyede şalter indirildiğinde (23 Ağustos 1927, saat 00.05) her şey bir anda biter. En azından ABD paranoya bulaşmış vicdanını rahatlatmak için iki suçluyu öldürdüğünü sanır. İlk olarak idam edilen Sacco infaz odasına emin adımlarla girer ve idamından önce "Yaşasın anarşi" diye bağırır. Sonra sakinleşir ve bozuk bir İngilizce'yle devam eder: "Hoşçakalın karım, çocuklarım ve bütün dostlarım." Sonra sanki ilk defa görüyormuş gibi odaya, çevresine bakar. Toplanan tanıklara "İyi akşamlar beyler" der. Başına idam kukuletası geçirilirken son kez İtalyanca mırıldanır: "Ciao Mama (Hoşçakal Anne)".

Bir iki dakika sonra Vanzetti'yi getirirler. Sakindir. Elektrikli sandalyeye bağlanırken konuşmaya başlar: "Ben hiçbir zaman suç işlemedim. Ama arada sırada günaha girmişimdir." Sonra baş gardiyana dönüp: "Benim için bütün yaptıklarınıza teşekkür ederim. Ben sadece suçla-

ma için değil, bütün suçlamalara karşı masumum. Ben masumum” der. Durur ve üstüne basa basa son sözlerini söyler: “Bugün bana yapılanlara dair bazı kişileri bağışlamak istiyorum.”

Albert Einstein bu idamlara karşı en çok acı çekenlerden biriydi kuşkusuz. Ne demişti; “Zavallı insanlık... ön yargıyı parçalamak, atom zerresini parçalamaktan daha zor. Sacco -Vanzetti trajedisini insanlığın vicdanında canlı tutmak için her şey yapılmalıdır.”

Nâzım da bu iki günahsız için idamın yapıldığı saatlerde bir şiir yazmaktadır.

“Yuvarlanıyor iri, sıcak damlalar
Bakır yanaklarımızdan
Yuvarlanıyor iri, sıcak damlalar
Kalbimizde!
Kalbimiz artık dar geliyor bize!

...
Onların cebinde
fırkamızın bileti yoktu
Onlar, kurtuluşun kapısına varmayı,
Ferdin cesur hamlelerinden uman
İki saf ve namuslu çocuğu!

...
Yedi yıl ölümün karşısında
gülerek durdular
Elektrikli iskemleyle,
kadife bir koltukmuş gibi oturdular
Yüreklere dört bin volta
yedi dakika dayandı
Yandı yürekleri
Yedi dakika yandı.
Cani değildiler,
kurban gittiler bir cinayete
Kurban gittiler
dolarların emrindeki adalete!
Hayatlarında olmadıysa da
kitlelerin rehberi,
Ölümleriyle şaha kaldırdı kitleleri
Bu iki ihtilal neferi!
Burjuvazi,
Katletti içimizden ikisini
Bu iki ölü ölmeyen ölümsüzdür!
Burjuvazi,
Kavgaya davet etti bizi
Davetleri kabulümüzdür.
Biz nasıl bilirsek
hep bir ağızdan gülmesini,
Biliriz öylece yaşamasını, ölmesini.
Hepimiz birimiz için
Birimiz hepimiz için.”

ABD'nin kompleksli korkusu Sacco ile Vanzetti'yi 1927'de öldürdü ama dünyanın vicdanı sızlamaya devam etti,

ediyor da hâlâ. 1977'de Sacco Vanzetti cinayetinin ellinci yıl dönümünde *Der Spiegel* dergisinin 31. sayısında şu haber yer alır: “... geçen Salı günü Sacco ve Vanzetti'nin itibarları iade edildi. Massachusetts valisi Michael Dukakis, incelemeler sonucunda iki göçmenin yanlış bir kararın kurbanı olduklarının anlaşıldığını açıkladı. Sacco ile Vanzetti 1921'de cinayet ve soygun suçlamasıyla kuşku bir biçimde cezalandırılmışlardı. Vali, yeni incelemeler sonucunda, “yargıcın ve savcının göçmenlere ve düzen karşıtlarına karşı taraflı davrandığının ve yargılamanın bir politik histeri atmosferi içinde yürütüldüğünün” anlaşıldığını belirtti.”

Bu hüznü hikâyeyi Vanzetti'nin 21 Ağustos 1927'de Sacco'nun oğlu Dante'ye yazdığı ama tüm insanlığa bir miras gibi bırakılmış olduğunu düşündüğüm mektubuyla bitirmek istiyorum.

“Hiç aklımdan çıkarma Dante, eğer birisi baban ve benim hakkımda başka bir şey söylerse, o, masum ölümlere, yürekli bir şekilde yaşamış insanlara küfreden bir yalancıdır. Şunu da iyi bil ve hep hatırla Dante, eğer baban ve ben, kalleş, riyakâr, döneks insanlar olsaydık, ölüme gönderilmezdik. Bize karşı topladıkları delillerle cüzamlı bir köpek, bir akrep bile ölüme mahkûm edilemez. Bizim, davamızın yeniden görülmesi için öne sürdüğümüz bu olgular, bir ana katilinin, yüreği taşlaşmış bir suçlunun davasının yeniden görülmesine yeterdi. Hiç aklımdan çıkarma Dante, bunları hep hatırla; biz suçlu değiliz, bizi bir yığın uydurma ve yalanla mahkûm ettiler; yeniden yargılanmamıza karşı çıktılar ve eğer yedi yıl, dört ay, on bir gün süren tarifsiz acılardan sonra bizi idam ediyorlarsa, bunun sebebi sana demin söylediklerimdir, çünkü biz yoksullardan yanaydık, insanların insanlar tarafından ezilmesine ve sömürülmesine karşıydık. Senin ve diğerlerinin saklayacağı, davamızla ilgili belgeler, babanın, annenin, İnes'in, ailemin ve benim, devletin yararı gereği ve Amerika'nın egemenleri tarafından ve onlar için kurban edildiğimizi kanıtlayacaktır.”

hayrettin filiz

Tohumda tekelleşme nasıl sağlandı?

Türkiye, 15 yıl öncesine kadar temel gıdalarını üreten bir ülke durumundaydı. Halkın deyişiyle “kendini doyuran” bir ülkeydik.

Ancak, 20 Ocak 1980 Ekonomik Kararları ile ülke adım adım uluslararası gıda ve tohum tekellerine teslim edildi. AKP hükümetleri ise son 14 yılda bu sürecin en hızlı uygulamasına geçmesini sağlayarak bu büyük günaha imza attı.

AKP hükümetlerinin işbaşına geldiği yıllardan sonra Türkiye, artık gıda tüketiminde, tohum, gübre ve tarım ilacında süratle dışa bağımlı bir ülke hâline geldi.

24 Ocak Kararları doğrultusunda, 1980'li yılların ortalarından itibaren, kamu desteğinde tarım ve tohum politikaları yerini özel şirketleri esas alan tohum endüstrisi modeline bırakarak, özel şirketlere ürettikleri tohumların fiyatlarını belirleme yetkisi getirildi (yıl 1983).

1984; Dünya Bankasının teşviki ile tohum ithalatı serbest bırakıldı.

1985; Tohum Teşvik Kararnamesi ile özel tohumculuk kuruluşlarının sayısı arttı. Bu dönemde Türkiye yasalarla değil, kararnamelerle yönetilen bir ülke oldu.

1988; Tohum dışalımında gümrük muafiyeti getirildi.

1990; 90'lı yıllar boyunca gerçekleştirilen Kamu İktisadi Teşebbüslerinin özelleştirilmesi sonucu, tohumluk üretim ve dağıtımını tamamen özel şirketlere devredildi.

Tarım alanındaki tekelleşme ve dışa bağımlılık ise esas olarak AKP hükümeti döneminde hızlandı.

2006; Yeni Tohumculuk Yasası ile köylünün kendi geliştirdiği tohum çeşitlerini satması yasaklandı.

2007; Yeni Bitki Çeşitlerinin Korunması Uluslararası Birliği UPOV 1961 yılında kurulmuş bir birliktir. Hedefi bitki çeşitlerini denet-

lemektir. Uluslararası Para Fonu İMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü DTÖ gibi kuruluşların teşviki ile Türkiye 2007 yılında birliğe üye oldu. Birliğin 65. üyesi olduk. Bu süreçler sonunda Türkiye tohum piyasası adım adım uluslararası tekellerin denetimine geçti.

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı verilerine göre 1995 yılında buğday üretiminin yüzde 3'ü özel sektöre aitken 2010 yılından itibaren yaşanan artış ile birlikte 2014 yılında özel sektör yüzde 64'lük bir dilime ulaşıyor. Aynı şekilde, 1995 yılında pamukta yüzde 1 olan özel sektör payı 2014 yılında yüzde 100'e yükseliyor.

Her yıl düşen canlı hayvan üretimi sonucu, büyükbaş hayvan üretiminde 2014 yılında 14 milyon 694 olan büyükbaş hayvan sayısı, 2015 yılında 13 milyon 994 bine düştü. Türkiye, 2002 yılı itibarı ile canlı hayvan dışalımını (ithali) konusunda net bir noktaya geldi.

Türkiye, 1980 yılından bu yana nüfus oranında yaklaşık yüzde 70 artış gösterirken toplam hayvan varlığında yüzde 32 küçülme yaşamış, bu açık dışalım ile sağlanarak dışa bağımlılık gittikçe artmıştır.

Bütün bu olumsuz tabloya rağmen, çıkış yolu nettir. İlk aşamada, küçük ve orta ölçekli çiftçilerin tüm borçları silinmeli, topraksız köylüye tarım dışı topraklar açılmalı, küçük topraklı köylülerin kooperatifler altında birleşmeleri sağlanarak toprak reformu adım adım yaşama geçirilmelidir.

Türkiye, 1920'li yıllarda tarım ve hayvancılıkta başaracağı atılımı günümüz koşullarında çok daha hızlı gerçekleştirebilir. Bugün yetişmiş teknik eleman ve bilgi birikimi o günlere oranla çok daha uygundur. Yeter ki, halkı sürece katmayı becerelim...

Emperyalizm tüm insanlığa saldırıyor

Emperyalizmin böl parçala yönet politikası için maşası olarak kullandığı IŞİD, kanlı eylemleriyle birçok milletten insanın canını aldı. Fransa, Belçika, Mısır, Tunus, Irak, Suriye, Türkiye, Japonya, İsrail... Listeyi ne yazık ki uzatmak mümkün. Ancak emperyalizmin saldırıları sadece insanlara değil, insanlığımıza da! Göç ettirilen, açlığa mahkûm edilen halklar; yok edilmeye çalışılan sanat eserleri, kültürel miraslar...

Emperyalizmin kültürel değerlerimizi barbarca yok ettiğini en çarpıcı şekilde Palmira'nın istilasında gördük. Geçmiş MÖ 19. yüzyıla kadar uzanan Palmira (Arapça Tedmur) 2015 Mayıs ayında dinci teröristler tarafından ele geçirildi. Binlerce yıldır ayakta olan bu şehir IŞİD tarafından ele geçirilmesinden sonra hem toplu infaz sahnelerine mekan görevi gördü hem de IŞİD barbarlığından nasibini alıp tahrip edildi.

Tarihi boyunca Arami, Selevkos, Roma, Bizans ve Osmanlı gibi çeşitli medeniyetlerin yönetimine girmiş ve bu kültürlerden etkilenmiş olan

Palmira, Şam'ın 215 km kuzeydoğusunda bir vaha üzerine kurulmuş. Suriye çölünün ticari kervanlarının geçiş noktasında bulunmasından kaynaklı da "Çölün Gelini" olarak bilinmekte. Birçok medeniyete ev sahipliği yapmış bu topraklarda islahiyet öncesi ve sonrasına ait birçok kalıntı bulunuyor. Bu kalıntıların gün yüzüne çıkmasına hayatını adanmış olan Arkeolog Halid Esad da IŞİD barbarlığında hunharca katledildi. IŞİD'in şehri ele geçireceği anlaşıl-

dığında Suriye Ordusu'na yardım ederek taşınması mümkün eserlerin kaçırılmasına yardım eden Halid Esad "Burada doğdum, burada öleceğim!" diyerek tarihi kentten ayrılmayı reddetti. Çocuğu gibi gördüğü Palmira'yı korumak için eserlerin nerede saklandığını açıklamayan Esad bir ay boyunca işkence gördü. En sonunda, konuşmayı reddeden Esad'ın başından ayrı gövdesi antik kentte teşhir edildi.

Suriye halkı için de sembolik değere sahip olan Palmira 10 ay sonra Rusya'nın desteği ile kurtarıldı. Şimdi Palmira'nın tekrar ayağa kalkması için harekete geçme zamanı. Bu nedenle insanlığa geri kazandırılan antik kentte "Palmira için dua et. Müzik antik kenti canlandırır." başlığıyla bir konser düzenlendi. Halid Esad ve şehrin kurtarılması için canını veren insanlar anısına düzenlenen klasik müzik konserinde silah sesleri yerine melodilerin yükselmesi barbarlığa ve cehalete karşı Suriye halkı başta olmak üzere insanlığa verilmiş bir umut niteliğinde.

Palmira'da yaşananlar, bir tarafta emperyalizmin taşeronluğunu üstlenmiş; dinci köleliği kabul etmeyen herkesi, hangi ulustan ve inançtan olursa olsun, katletmekte tereddüt etmeyen cehennem zebanilerini, diğer tarafta ise Suriye halklarının yıllardır süren sabırlı direnişini resmediyor. Tarafını seçmek için bundan daha çarpıcı bir örnek olamazdı, herhâlde.

Sevgi neydi?

Uçan Süpürge Kadın İletişim ve Araştırma Derneği'nin düzenlediği, sinema sanatının dilinden toplumsal cinsiyete ve kadın sorunlarına ilişkin tartışmaları yaygınlaştıran Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali bu sene 19. Kez "Sevgi Neydi?" temasıyla, dünyanın dört bir yanından kadın yönetmenlerin filmlerini izleyiciyle buluşturuyor.

Festival aynı zamanda sinema sanatında erkek egemenliğine tepki çeken aktiviteler düzenliyor.

Ortadoğu'nun Kadın Sesleri paneli, Sanatsal İfade Özgürlüğü forumu, görüntü yönetmenliği atölyesi ile festival; izleyicileri birlikte tartışmaya, birlikte üretime çağırıyor.

Bu seneki teması her gün 5 kadının "sevgi" gerekçesiyle öldürüldüğü Türkiye'de "öldürmeyen

sevgi istiyoruz" diyen kadınların sesini bir defa daha haykırmak için "Sevgi Neydi?" olarak seçilmiş.

Yalnızca cinsiyet temelli şiddeti değil, dünyaya yayılan savaşa, kirli politikalara, toplumda her geçen gün artan ayrımcılık ve ön yargıya, nefret söylemlerine dikkat çeken festival sinemaseverleri bekliyor.

Festival komitesi Ankara katliamlarından sonra sinema salonlarının da boşaldığını belirterek festival filmlerini Ankara'nın merkezi Kızılay'da göstereceklerini, herkesi sokakları terk etmeyelim diyerek Kızılay'a çağırıldığını belirtiyor.

Açılış gecesinde (6 Mayıs) her sene verilen ödüller bu sene de sahiplerini buldu. Onur ödülü bir dönem Oyuncular Sendikası'nın başkanlığını da yapmış oyuncu Selda Alkor'a verildi.

Selda Alkor, "Son zamanlarda sevgiyi hatırlamak pek mümkün olmuyor ama sevgiyi hatırlamak insana bir başka duygu veriyor. Sevgi neydi? Sevgi hayattı, sevgi ağaçtı, kuştı, özgürlüktü. Her şeydi. O zaman bize yapılan her şeye rağmen sevgiyi yaşatmaya devam edelim. Ödülümü tüm sevgiyi yaşatanlar için alıyorum" diye konuştu.

Bilge Olgaç başarı ödülünü "ötekileri" anlatan belgeselleriyle tanıdığımız; "Bu ödülü, şehirlerimizin bombalandığı, hayatlarımızın bombalarla darmadağın edildiği, barış diyenlerin hapselere atıldığı, direnmenin her zamankinden daha değerli olduğu bir zaman diliminde ülkenin her parçasında insanca bir yaşam kurmak için uğraş

veren insanlar adına alıyorum" diyen Bingöl Elmas aldı.

Tema ödülü ise Diyarbakır katliamında bacaklarını kaybeden yönetmen Lisa Çalan'a verildi. Tedavi gördüğü için ödülünü almaya gelemeyen Lisa Çalan bir video ile izleyicileri selamladı: "Hepimiz çok zorlu bir süreçten geçiyoruz. Her gün çocuk ve kadın ölüm haberleriyle uyanıyoruz. Nerdeyse umudumuzu yitirmek üzereyiz... Ama ben her gün kendime soruyorum, seni buralara kadar getiren bir şey olmalı Lisa diye. Evet beni buralara kadar getiren bir şey vardı. Tekrar yürüebilme umudu, tekrar film çekebilme umudu. Üstelik kadınlarımızın öyle hikayeleri var ki. Bunları tekrar filmleri yapma umudu beni buralara kadar getirdi. Size söylemek istediğim şey ne olursa olsun inancınızı yitirmeyin, bütün nefret söylemlerine rağmen sevgisizliğe rağmen. Çünkü ben sevgimi diri tutarak devam edebiliyorum hayata. Bana vereceğiniz ödülü, Diyarbakır, Ankara ve Suruç katliamlarında hayatını kaybedenlere ve o travmayı yaşayan herkese adıyorum."

Festival 5-12 Mayıs tarihlerinde Ankara Kızıllırmak Sineması'nda bilet ile, Çağdaş Sanatlar Merkezi ve Goethe Institut- Ankara'da ücretsiz gösterimlerle devam edecek.

Ankara bir hafta boyunca kadınların gözünden, kadınların sesinden filmlerle renklenecek.

b. diren yavuz

